

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

25. ÚNORA 2001

Z obsahu:

**Církev, nevěsta
Beránka, okrášlená
pro svého Ženicha**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
7. února 2001
- strana 2 -

Církevní knížata
- strana 4 -

Nezištná pastorační
- strana 6 -

**Kardinál, který
ukazoval směr**
- strana 7 -

**Náboženská obnova
a odpor
»přizpůsobených«
Zkušenosti
sv. Terezie z Avily**
- strana 8 -

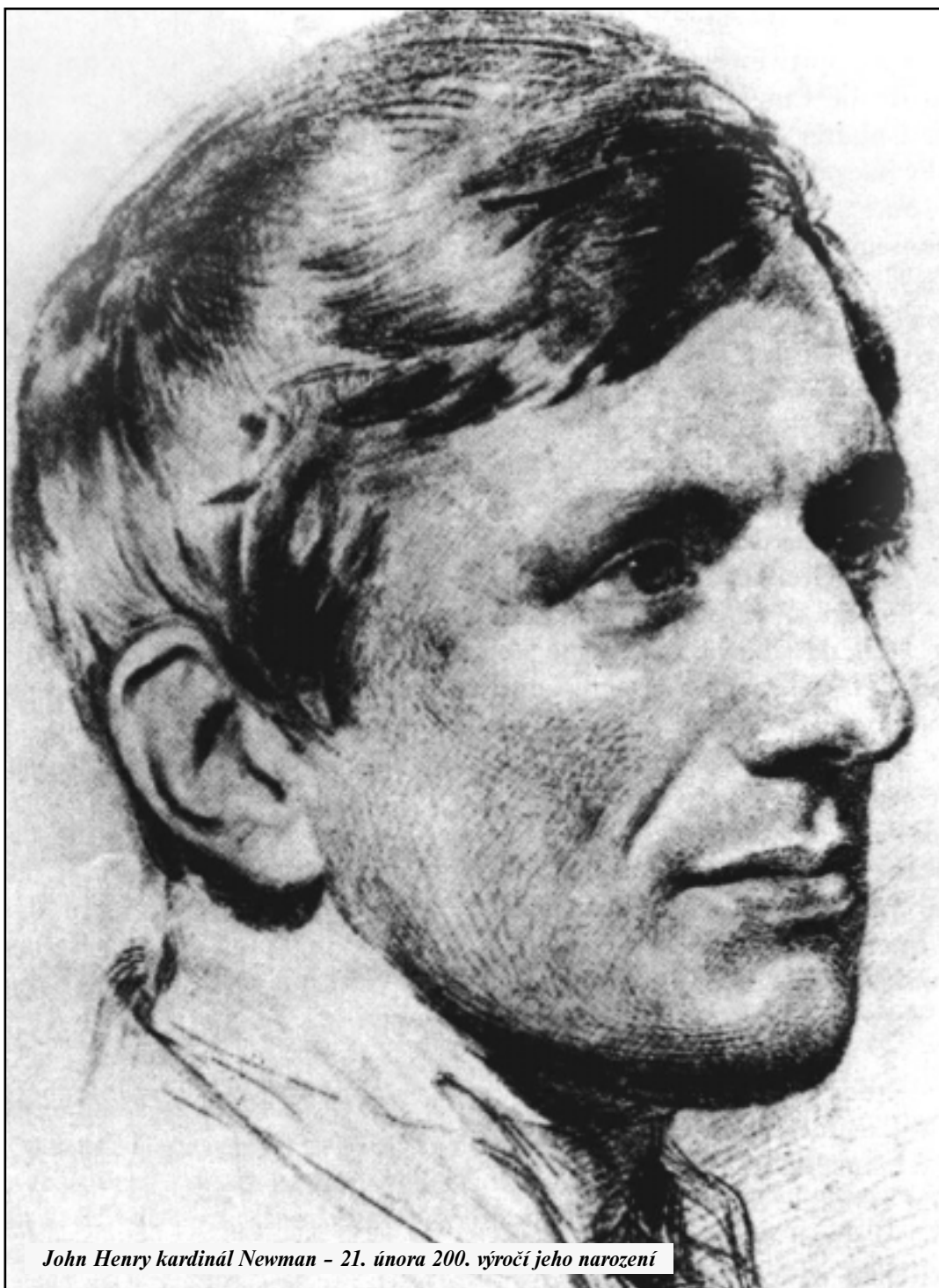
Kněžský celibát
- strana 9 -

**Varovný hlas
arcibiskupa Graubnera**
New Age chce křesťanství
rozložit zevnitř a zničit...
- strana 10 -

Škola modlitby
- strana 13 -

**Čím se zabývá »Wir
sind Kirche«**
- strana 13 -

**Ekumenická slavnost
u svatého Pavla Za
hradbami**
- strana 14 -

John Henry kardinál Newman - 21. února 200. výročí jeho narození

Církev, nevěsta Beránka, okrášlená pro svého Ženicha

Tak jako ve Starém zákoně bylo svaté město nazváno jako obraz ženy *sionská dcera*, tak je v Apokalypse zobrazen nebeský Jeruzalém jako *nevěsta okrášlená pro svého ženicha* (Zj 21,2). Ženský symbol opisuje tvář Církve v různých fyziognomiích jako **snoubenku, nevěstu, matku** a zdůrazňuje tak dimenzi **lásky a plodnosti**. Připomíná nám to slova apoštola Pavla, který v listě k Efezským na stránce velké působivosti zobrazuje Církev jako *slavnou, bez poskvrny, vrásky nebo něčeho podobného, ale svatou a bez vady* (srov. Ef 5,25-32). Církevní společenství jako *zasnoubené jedinému muži*, jako čistá panna (srov. 2 Kor 11,2) se představuje ustavičně v květnatém starozákonním pojetí na stránkách jako jsou ony proroka Ozeášě (kap. 1-3), nebo Ezechiela (kap. 16) nebo ve slunečném jasu Písni písní.

Znamení lásky

Základem tajemství Církve je být **milována Kristem a milovat ho láskou nevěsty**. U pramene je svobodný akt lásky, který se vylévá od Otce skrze Krista a Ducha svatého. V tomto světle můžeme říci, že Církev je znamením vyzdviženým uprostřed národů, aby svědčilo o intenzitě božské lásky zjevené Kristem, zvláště v daru svého vlastního života (srov. Jan 10,11-15). Proto »skrze Církev všechny lidské bytosti, jak ženy, tak muži, jsou povolány, aby byly **nevěstou Krista, Spasitele světa**« (Mulieris dignitatem, 25).

Poprvé po osvobození z jařma komunismu vykonali albánský biskupové návštěvu »ad limina«

Církev musí dát vyzařovat této nejvyšší lásce a připomínat lidstvu, které často má pocit, že je samo a opuštěné na zpusťovaných pláních dějin, ale **nikdy nebylo zapomenuto a zbaveno vroucnosti božské lásky**. Izaiáš to potvrzuje jímavým způsobem: *Copak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního*

života? I kdyby některé zapoměly, já na tebe nezapomenu (Iz 49,15).

Hlasatelka přikázání lásky

Právě proto, že je zrozena z lásky, Církev vylévá lásku. Dělá to tím, že hlásá přikázání milovat jeden druhého, jako Kristus miloval nás (srov. Jan 15,12), a to až do konce svého

života: *On dal svůj život za nás. Také my jsme povinni dát život za své bratry* (1 Jan 3,16). Ten Bůh, který nás miloval jako první (srov. Jan 3,16), nutí Církev, aby kráčela *až do konce* (srov. Jan 13,1) cestou lásky. A je povolána, aby tak činila se svěžestí dvojice manželů, kteří se milují v radosti bezvýhradného sebedarování a v každodenní velkodušnosti, ať už je nebe života jarní a jasné, nebo je potaženo nocí a mraky duchovní zimy.

V tomto smyslu je třeba chápat, proč Apokalypsa, i když dramaticky líčí dějiny, je ustavičně protkána zpěvy, hudbou a radostnými liturgiemi. V krajině ducha je láska jako slunce, které osvětluje a proměňuje přírodu, která by bez jeho záře zůstala šedivá a fádni.

Plodná Matka dětí

Jiným základním rozměrem církevního svazku podobného manželství je onen rozměr plodnosti. Přijímaná a darovaná láska se neuzavírá do manželského vztahu, nýbrž se stává tvořivou a plodnou. V Genezi, která představuje lidstvo stvořené *k obrazu a podobnosti Božímu*, je příznačný vztah bytosti *mužské a ženské: Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil* (Gen 1,27).

Odlíšnost a reciprocita lidské dvojice jsou znamením Boží lásky, nejen pokud jde o povolání ke společenství, ale také pokud

jde o jejich zaměření k plodné úrodnosti. Není náhodou, že již kniha Geneze je doprovázena rodokmeny, které jsou plodem generací a dávají vznik dějinám, v jejichž průběhu se Bůh zjevuje. Tak chápeme, proč Církev v Duchu, který ji oživuje a sjednocuje s Kristem, jejím Ženichem, je obdařena vnitřní plodností, díky níž **ustavičně plodí Boží děti ve křtu a dává jim růst až do Kristovy plnosti** (srov. Gal 4,19; Ef 4,13).

Na cestě k nejvyššímu cíli

A právě tyto děti tvoří ono *společenství prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebi*, určení, aby přebývali *na hoře Sionu a ve městě živého Boha, v nebeském Jeruzalémě* (srov. Žid 12, 21-23). Ne nadarmo poslední slova Apokalypsy jsou ono hlasité volání adresované Kristu: *Duch a Nevěsta volají: Přijď! (Zj 22,17), Přijď, Pane Ježíši!* (tam. 20) To je poslední cíl Církve, která s důvěrou pokračuje ve své historické pouti, i když často vedle sebe cítí podle líčení téže biblické knihy nepřátelskou a zlostnou přítomnost jiné ženské bytosti, *Babylonu, velké nevěstky* (tam., Zj 17, 1.5), která ztělesňuje »bestialitu nenávisti, smrti a vnitřní neplodnosti«.

Výroční audiencie papežského soudu Sacra Rota u Svatého otce

S pohledem na svůj cíl Církev rozvíjí »naděje na věčné království, které se uskutečňuje v účasti na trinitárním životě. Duch svatý, který byl dán apoštolům jako Utěšitel, je strážcem a oživovatelem této naděje v srdci Církve.« (Dominum et vivificantem, 66) Prosme tedy Boha, aby dopřál své Církvě, aby byla vždy v dějinách strážkyní naděje zářící jako *Žena Apokalypsy oděná sluncem, měsíc pod jejíma nohama a kolem hlavy koruna z dvanácti hvězd* (Zj 12,1).

L'Osservatore Romano 8. 2. 2001
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Poklad srdce

Zamyšlení nad nedělními liturgickými texty

Ústa mluví to, čím srdce přetéká

Ježíšovo horské kázání se chýlí ke konci. V závěru svého zásadního poselství tě chce Ježíš varovat před velkým nebezpečím, které by mohlo ohrozit tvé duchovní úsilí.

To, co uslyšíš od Pána, nebude lichotit tvým uším, ale může velice posloužit tvému dobru. Připrav se proto tím, že s přispěním Božího Ducha vzbudíš v sobě touhu po pravé pokoře a důvěře v Pána.

Božský Mistr tě upozorňuje na to, že tvůj duchovní život se rozvíjí nejen mezi tebou a tvým Bohem, ale i mezi tebou a tvými bližními. Nevytvoříš si správný vztah ke svému Otci, dokud nenajdeš správný vztah ke svým bratřím. Právě na tomto poli tě nejvíce ohrožuje ten nejzákladnější nepřítel, jakým je tvoje sebeláska.

Pravidla správného jednání ti Pán nesděluje proto, abys tak získal klíč, podle kterého máš posuzovat své okolí a stát se pro druhé neúprosným soudcem. Budou-li předmětem tvé pozornosti především ti druhí, vystavuješ se nebezpečí, že ztratíš ze zřetele sama sebe. Začneš si zakládat na svém bystrozraku, kterému neunikne ani tříška na tvých bratřích, a dříve než se naděješ, stane se pro tebe z těchto třísek těžký trám ve tvém vlastním oku, který tě obtíží a nebezpečně otupí tvůj vnitřní duchovní zrak. Pro takový trám ti může zcela unikat skutečnost, jak v naprostém rozporu se skutečností rosteš ve svých vlastních očích jen díky tomu, že před tvým soudem kdekdo neobstojí. Ani ti nepřijde na mysl rozporuplný postoj: dokážeš být na jedné straně tak shovívavý k sobě, a na druhé straně tak náročný k těm druhým.

K tvé spravedlnosti nepostačí, že vším dobře, co je správné, necvičíš se v ní tím, že soudíš druhé, ona nijak neroste na pozadí chyb a nedostatků, které dokážeš rozpoznat a vytknout svým bližním. Víš, kdy ti skutečně a upřímně půjde o spravedlnost? Až uvítáš s radostí, kdykoliv ti někdo jiný poukáže na tvé třísky a na tvůj trám. Pokud tě však takový podnět ze strany tvých bratří naplňuje nelibostí a nevolí, je to proto, že se ti tak ve skutečnosti odkrývá, jak zkraslený je obraz, který chováš o sobě, a tím i o druhých právě proto, že nevnímáš trám ve svém oku. Nedotknutelnost, kterou se chceš ohradit, je neklamným důkazem, jak velice miluješ svůj vlastní sebeklam živěný dvojí nespravedlností: jednou, která lichotí sobě, a druhou, která křivdí druhým. Neboť kdybys chtěl

být opravdu spravedlivý, připadalo by ti samozřejmě, že druhí mají právo na stejnou míru shovívavosti, jakou chováš sám sobě a která umí tak dovedně omlouvat, a ty si zasloužíš stejnou přísnost, s jakou přistupuješ k druhým. To je ona stejná *míra*, o které mluví Pán. Kdykoliv tě to svádí stát se soudcem bližních, uvědom si nejdříve, že ON sám se zastane všech, které si dovolíš soudit podle sebe, až ty jednou staneš před jeho spravedlností.

Je však ještě jiná shovívavost, kterou bys naopak mohl těžce ublížit svým bližním. Jestliže ti Bůh svěřil druhé, abys je vedl k němu, odpovídáš před Pánem za každý jejich krok, který učiní nesprávným směrem proto, že tvá slepá shovívavost nedbala na to, jak bloudí. To je pole, kde máš uplatnit opravdovou horlivost. Jak? Že uděláš všechno, abys sám dobře viděl cestu, která vede k Pánu, tedy abys hledal Pána, nikoliv sebe. A po této cestě máš pak kráčet jako první. *Může vést slepý slepého?* Ten, koho Otec svěřil do tvé péče, skládá v tebe důvěru, že se může na tebe spolehnout. Měj proto na paměti, že každý bludný krok, který učiníš, protože přes trám ve svém oku nevidíš, ohrožuje nejen tebe, ale i jeho, že *oba spadnete do jámy*.

Abys mohl splnit Bohem svěřený úkol stát bližnímu po boku na místě tvého Mistra jako učitel, musíš se všemožně vynasnažit, abys ses *dokonale vyučil*. Máš tedy mnoho důvodů obrátit všechnu svou pozornost především k svým vlastním nevědomostem, nedostatkům a chybám. *V tom se nedej zviklat a vynakládej hodně úsilí v díle Páně. Tvoje námaha není marná, když ji konáš ve spojení s Pánem*.

Neboť kdykoliv káráš nebo napomináš, z tvého srdce bude přetékat vždy to, čím je naplněno. Je-li to nepřiznaná sebeláska, za kterou se tak dovedně skrývá pýcha, bude to tak či onak zaobalené sebezprosazování, které bude vůči druhým nespravedlivé a často zraňuje, protože v takovém případě nejde o věc Páně, ale pouze tvoji. *Každý strom se pozná po svém ovoci. Z trní se nesklízejí hrozny. Naplň své srdce beze zbytku láskou k Ježíši, tak abys jej viděl v každém tvém bratru, a tato láska se bude přelévat i do tvých slov. Jen z dobrého pokladu můžeš vydávat to, co je dobré, a budeš tak slovem i skutkem hlásat, jak spravedlivý je Pán, v němž není nepravosti. Pokoř se před ním, a on tě uzdraví a poznáš, jak dobré je chválit ho a opěvovat jeho jméno⁽¹⁾.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm č. 92

Liturgická čtení

1. čtení - 1. Sir 27,5-8 (řec. 4-7)

V sítu, kterým se třese, zůstane smetí, právě tak zůstane vina na člověku, když je prozkoušen. V peci se osvědčí nádoba od hrnčíře, člověk se osvědčí, když s ním mluvíš, ovoce ukáže, jak byl strom pěstěn, právě tak slovo vyjádří myšlenky lidského srdce. Nikoho nechval, než ho vyzkoušíš, tak se totiž osvědčí člověk.

2. Čtení 1 Kor 15,54-58

Bratří! Až toto tělo porušitelné vezme na sebe neporušitelnost, a toto tělo smrtelné vezme na sebe nesmrtelnost, potom se vyplní to, co stojí v Písmě: „Vítězně je smrt navždy zničena! Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec?“ Ten bodec smrti je hřích, a hřích zase čerpal svou moc ze Zákona. Ale Bohu díky! On nám popřává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Proto buďte pevní, moji milí bratří, nedejte se zviklat a pilně pokračujte v díle Páně. Víte přece, že vaše námaha není marná, když ji konáte ve spojení s Pánem.

Evangelium Lk 6,39-45

Ježíš řekl učedníkům přirovnání: „Může slepý vést slepého? Nespadnou oba do jámy?

Není žák nad učitele; když se dokonale vyučí, bude jako jeho učitel.

Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? Jak můžeš říkat svému bratru: ‚Bratře, dovol, ať ti vyndám z oka třísku‘, a sám nevidíš ve svém oku trám! Pokrytče! Napřed vyndej ze svého oka trám, a teprve potom budeš dobře vidět, abys mohl vyndat třísku z oka svého bratra.

Není dobrý strom, který dává špatné ovoce, ani zase špatný strom, který dává dobré ovoce. Každý strom se pozná po vlastním ovoci. Z trní nesbírají fíky a z bodláčí nesklízejí hrozny. Dobrý člověk vydává z dobré pokladnice svého srdce dobro, ale zlý ze zlého vydává zlo. Jeho ústa mluví to, čím přetéká srdce.“

Církevní knížata

21. února, v předvečer svátku Stolce sv. Petra, bylo do kolegia kardinálů zařazeno 44 nových členů. Kardinálové jsou »pobočníci« papeže a jeho nejbližší spolupracovníci a současně je to sbor volitelů, který vybírá v případě potřeby osobu na úřad nejvyšší hlavy Církve.

Počátky

Instituce kardinálů existuje pouze v západní církvi a sahá svými kořeny do samých začátků Církve (přinejmenším do 4. stol.). V průběhu staletí doznala závažných změn. Podle papeže Zachariáše (741-752) jako první použil tohoto termínu papež Silvestr I. (314-335), když hovořil o *presbyteri et diaconi cardinales* - kardinálních (hlavních)

Alojze kardinál Stepinac

kněžích a jáhnech. Nejdříve se takové označení vztahovalo na duchovní, kteří byli vloučeni (*incardinati*) do určité církve nebo diakonie, později se takto označovaly některé závažnější chrámy v Římě a jiných velkých městech (Milán, Neapol, Ravenna a několik dalších), k nimž přibyla i místa mimo Apeninský poloostrov (např. Kolín n. R., Trevír, Magdeburk, Santiago de Compostella, Cařihrad). Koncem prvního tisíciletí byli kardinály nazýváni již jen někteří vyšší duchovní v Římě a jeho nejbližším okolí, kteří obklopovali svého biskupa - papeže.

V tomto prvním období mohli být kardinály jak jáhni, tak kněží a později i biskupové. Ti se jimi stali od doby, kdy papež začal svolávat do Říma biskupy z okolí Říma (dnes jsou to již předměstské římské čtvrti), a ti to biskupové se nazývali *episcopi cardinales* (hlavní). Bylo jich z počátku sedm, později od XII. století šest.

Toto dávné rozlišení se udrželo v podstatě dodnes ve třech kategoriích kardinálů: kardinálů biskupů, kardinálů kněží a kardinálů jáhnů. Počtem silně převažují kardinálové kněží.

Růst role kardinálů

Role kardinálů počala vzrůstat především od poloviny XI. století. Poprvé zvolili kardinálové papeže 6. prosince 1058. Stalo se tak v Sieně a zvolili biskupa Gerharda z Burgundska, který přijal jméno Mikuláš II. (Za den skutečné volby se však obecně pokládá 24. leden následujícího roku, kdy mohl usednout na papežský stolec po odstranění protikandidáta Benedikta X.) Až do té doby si papeže volil římský lid zastupovaný biskupy a kněžími a nezřídka se tak dělo pod nátlakem světských vládců, především německých císařů.

Této volby Mikuláše II. se neúčastnil ještě celý kardinálský sbor, nýbrž pouze šest kardinálů. Všechny tři kategorie kardinálů se účastnily volby papeže (později označované jako konkláve) v roce 1130, když byl volen Inocenc II. V roce 1179 stanovil III. lateránský koncil, že nadále budou papeže volit kardinálové a k volbě je třeba dvou třetin hlasů. Posledním zvoleným nekardinálem byl bl. papež Urban V. (1378-1389). Bylo to v době avignonského vyhnanství, kdy největší vliv měli kardinálové francouzští.

V roce 1274 papež Řehoř X. (1271-1276) stanovil, že kardinálové se musejí odebrat do

konkláve nejpozději deset dní po úmrtí papeže, aby zvolili jeho nástupce. Tento termín byl závazný po mnoho staletí. Teprve Pavel VI. změnil tuto lhůtu na 15-20 dní.

Jestliže v prvních staletích byli kardinály prakticky výlučně nejdříve římsí duchovní, pak také preláti z jiných italských měst, v 2. tisíciletí se počalo mezinárodní složení kardinálského sboru rozšiřovat a stále více narůstal podíl mimoitalských prelátů. Prvními neřímskými kardinály se stali biskupové po smrti Alexandra III. v roce 1181.

Vznik kardinálského kolegia

V roce 1150 vzniklo kardinálské kolegium, jehož děkanem čili čestným předsedou byl vždy kardinál-biskup z Ostie (jedno z přířimských biskupství, jejichž biskupové měli titul kardinálů-

József kardinál Mindszenty

biskupů). Ve středověku vzrostl počet kardinálů na 52 (6 biskupů, 28 kněží a 18 jáhnů), nebylo to však definitivně stanoveno. Tím se zabýval Cařihradský

sněm (1414-1418), který stanovil, že kolegium nemá mít více než 24 členů, což potvrdil i koncil v Basileji (1431-1445). O sto let později Pavel IV. (1555-1559) zvýšil tento počet na 70 a jeho nástupce Pius IV. (1559-1565) dokonce na 76, a nakonec na dlouhá staletí určil Sixtus V. (1585-1590), vlastní tvůrce římské kurie, konstitucí *Postquam verus* z 3. prosince 1586 počet kardinálů na 70, z toho 6 kardinálů biskupů, 50 kardinálů kněží a 14 kardinálů jáhnů.

Od doby utvoření kardinálského kolegia byl počet jmenovaných kardinálů do dnešního dne asi 3000 (když nepočítáme ty, které jmenovali vzdoropapežové).

Hranice 70 byla překročena za Jana XXIII. (1958-1963), kterého 28. října 1958 zvolilo konkláve 51 kardinálů (3 se z různých důvodů omluvili), ale v den jeho smrti mělo kolegium již 82 členů. On sám v 5 konzistořích udělil kardinálskou hodnost 52 prelátům (3 jména »in pectore« již nestačil před smrtí oznámit). V době jeho pontifikátu zemřelo 22 kardinálů. Jeho nástupce Pavel VI. jmenoval za svého pontifikátu 143 nové kardinály.

Jak jsme již vzpomněli, čestným předsedou kolegia je jeho děkan, kterým je vždy ostijský kardinál - biskup. Jeho hlavní funkcí je vystupování jménem kolegia před papežem (například při příležitostných přáních) a svolání konkláve v případě uvolnění papežského stolce.

Existuje také kancléř kardinálského kolegia, který pečuje o majetek kolegia.

Reformy Pavla VI.

Papež Pavel VI. zavedl určitá omezení týkající se jak počtu, tak věku kardinálů – elektorů (s právem volit papeže). Motu proprio *Ad Purpuratorum Patrum* z 11. února 1965 stanovilo

Josef kardinál Beran

počet elektorů na 120 a motu proprio *Ingravescentem aetatem* z 21. listopadu 1970 určilo, že kardinálové starší 80 let ztrácejí právo volit papeže a zastávat funkce v římské kurii. Ne všichni kardinálové to přijali s pochopením, ale papež měl na mysli omladit tuto papežskou instituci, zvýšit její akceschopnost. Dnes již nikdo nezpochybňuje smysluplnost těchto reforem.

Současně s rozvojem Církve a jejím rozšířením ve světě se rozrůstalo také kardinálské kolegium, zvětšoval se počet jeho členů i mezinárodní složení. Jestliže ještě za Pia XII. (1939-1958) měli velkou převahu Italové, nyní, i když je jich stále nejvíce, už nestanoví absolutní většinu.

Konzistoře

Papež svolává kardinály na konzistoře. Je to, obecně řečeno, shromáždění kardinálů přítomných v Římě na poradě vedenou Svatým otcem.

Jejich stopy sahají do dob pontifikátu Lva IV. (847-855), který tak nahradil shromážděním kardinálů dosavadní syno-

dy římských duchovních všech stupňů. Zpočátku se toto fórum scházelo pravidelně několikrát týdně. Od XI. století je už řádným poradním sborem papeže, kterému pomáhá při vedení Církve. Za pontifikátu Alexandra III. (1159-1181) se scházelo jednou měsíčně, za Inocence III. (1198-1216) třikrát týdně. Plnilo tehdy podobnou funkci, jakou později převzala římská kurie. Když ji ustavil Sixtus V. v roce 1588, role konzistoří silně poklesla a papežové je svolávali ve větším časovém odstupu.

Konzistoře se scházely převážně v sídle papeže, po roce 1870 jen ve Vatikáně. Ale některé se uskutečnily i mimo Řím, např. v roce 1849 svolal Pius IX. kardinály do Gaety. V roce 1782 se konzistoř konala ve Vídni a v roce 1804 v Paříži. To však byly výjimečné situace, kdy papežové nemohli úřadovat ve svých sídlech.

V současné době existují dva druhy konzistoří: tajné neboli obyčejné a veřejné neboli mimořádné. Dříve bývaly také polo-veřejné.

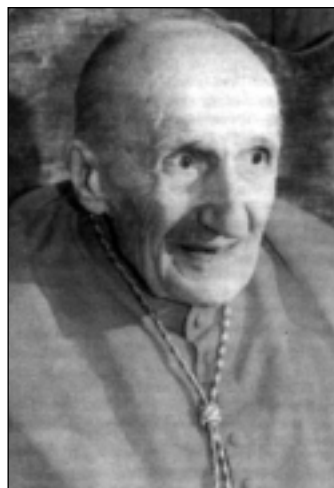
Mimořádnou konzistoř svolává papež k projednání nejdůležitějších z běžných záležitostí Církve a rovněž proto, aby představil kandidatury nových kardinálů, a účastní se jich všichni kardinálové (pokud nemají vážné důvody k omluvě). Řádné konzistoře se účastní kardinálové, kteří toho času pobývají v Římě. Papež přednese latinsky »alocutio« a prosí je jako své nejbližší rádce, aby vyslovili svůj názor k nejdůležitějším otázkám Církve. Ty se týkají jmenování nových kardinálů, nových biskupů a hierarchů, ustanovení diecézí apod. Papež nemusí respektovat radu kardinálů, protože je ve svých rozhodnutích zcela nezávislý, ale svolává také porady, kdykoliv to uzná za vhodné nebo za nutné.

Jestliže v době konzistoře se konají nějaké zvláštní důležité slavnosti, např. jmenování no-

vých kardinálů, mají konzistoře veřejný charakter, tzn. že papež zve nejen samotné kardinály, ale také jiné hierarchie, a dokonce i světské osoby. Na taková shromáždění se dostaví také diplomatický sbor a delegace diecézí, z nichž pocházejí noví kardinálové, i jejich rodiny.

Papež jmenuje nové kardinály nejdříve na tajném zasedání a pak jim předává insignie jejich důstojnosti na veřejné konzistoři v bazilice sv. Petra. Nejdříve noví členové koncelebrují s papežem mši svatou, slibují věrnost Církvi a Svatému otci a pak od něho obdrží pás a biret, obojí v purpurové barvě. Purpur je znamením kardinálské důstojnosti a symbolizuje život zcela oddaný službě Církvi až do prolití krve, pokud by bylo zapotřebí. Současně pro zdůraznění římských kořenů kardinálské důstojnosti a svazku kardinálů s Věčným městem každý z nich obdrží jeden z římských kostelů, jehož je symbolickým proboštem.

Purpur označující mučednictví nezůstává vždy pouhým symbolem. Ve XX. století tři kardinálové zaplatili za svou službu Církvi svou krví: španělský arcibiskup Saragozy Juan Soldevilla y Romerio zahynul v r. 1923 jako oběť sociálních nepokojů, Emil Biayenda z Brazzaville v Kongu byl zavražděn v roce 1977 a Juana Posadasu Ocampo z Guadalajary zastřelili členové narkotikové mafie na letišti

Mikel kardinál Koliqi

v roce 1993 za kritiku na jejich adresu.

Kardinálové „in pectore“

Když papež oznamuje veřejně jména kardinálů, které si vybral, může současně uvést, že některá jména nemůže vyjavit a ohlašuje pouze, že je nosí »v srdci«, *in pectore*. Nejčastěji se

Leo kardinál Scheffczyk

jedná o duchovní ze zemí, kde je Církev pronásledovaná a kde by papežovo oznámení mohlo znamenat zostření perzekucí proti dotyčnému kardinálovi. Tak tomu bylo s čínským kardinálem Ignácem Gong Ping-meim, který zemřel v loňském roce a jehož jmenování mohlo být oznámeno teprve poté, co mohl opustit Čínu a uchýlit se do emigrace. Na konzistoři v roce 1991 mohl získat svůj kardinálský biret, když mu bylo již 90 let.

Ale ne vždy je tomu tak. Např. Jan XXIII. nestačil vyhlásit tři jména, která určil *in pectore* 28. března 1960. A Pavel VI. na nejpčetnější konzistoři XX. století 28. dubna 1969, kdy jmenoval 34 kardinály, oznámil, že dvě jména uchovává v srdci. Oznámil je na další konzistoři 1973, ale ukázalo se, že jeden z nich, Štěpán Trochta, mohl přijmout insignie, druhý z nich, rumunský patriarcha Iliu Hossu, zemřel v roce 1970 bez nich.

Jan Pavel II. oznámil dvě jména chovaná zatím *in pectore*
Pokračování na str. 6

CÍRKEVNÍ KNÍŽATA... -
pokračování ze str. 5

28. ledna, týden po vyhlášení konzistoře, a současně ohlásil pět dalších biskupů, kteří byli připojeni ke kardinálskému kolegiu 21. února 2001.

Dodejme ještě, že kardinálovi náleží titul »Eminence« a v době, kdy převládala monarchie, měli hodnost rovnou světským knížatům. Důsledkem těchto praktik je umísťování slova »kardinál« mezi křesťanské jméno a příjmení (Joachim kardinál Meisner).

Trochu čísel

Papežové 20. století svolali počínaje rokem 1903 celkem 49 konzistoří, na kterých bylo jmenováno 570 kardinálů (mimo oněch 5 in pectore, 3 Jana XXIII. a 2 Pavla VI.) Pocházeli z 79 zemí. Z Itálie jich bylo 196, z Polska 14. Papež Lev XIII., jehož pontifikát přesáhl do 20. století, svolal konzistoře v roce 1901 a 1903 a udělil na nich kardinálský purpur 17 duchovním. Takže v mi-

Štěpán kardinál Trochta

nulém století bylo celkem jmenováno 587 kardinálů.

Nejvíce konzistoří vůbec svolal Lev XIII. (1878-1903). Na 27 konzistořích povýšil do kardinálského stavu 147 kandidátů, na druhém místě je bl. Pius IX., který v průběhu nejdelšího pontifikátu (mimo sv. Petra, který spravoval Církev 34 let) svolal 23 konzistoří a jmenoval 123 kardinálů. Naopak Pius XII. (1939-1958) svolal ve svém téměř dvacetiletém pontifikátu jen 2 konzistoře, na kterých udělil purpur 56 biskupům. Byl mezi nimi Stefan Wyszyński, který byl jmenován 12. ledna 1953, ale kardinálský klobouk mohl obdržet teprve po třech letech, když vyšel z vězení. Další tehdy

jmenovaný bl. Alojzije Stepinac se pro insignie nemohl dostavit vůbec.

Nejmladším kardinálem ve chvíli jmenování byl Lev Skrbenský (1863-1938), arcibiskup pražský a později olomoucký, kterému nebylo ani 38 let. Naopak nejstarším byl Albánec Mikel Koliqi, který dostal kardinálský klobouk v den svých 92. narozenin.

Největší počet kardinálských biretů vložil na hlavy jmenovaných Jan Pavel II.: 201, z toho 44 z Itálie.

Kardinálské kolegium má nyní 185 členů, z toho 48 již překročilo věk 80 let a nemožou se účastnit volby papeže. Kardinálové se rekrutují ze 66 zemí světa, největší počet je z Itálie. Mezi posledně jmenovanými jsou tři, kteří dosud nepřijali biskupské svěcení. Jsou to P. Roberto Tucci, předseda výboru pro vedení Radio Vaticana, Mons. Leo Scheffczyk, emeritní profesor teologie z Německa, a P. Ewery Dales, emeritní profesor z USA.

Podle -KAI- a 30giorni zpracoval -lš-

SLOŽENÍ KARDINÁLSKÉHO KOLEGIA PO 21. 2. 2001

Jmenování	nad 80	voliči	celkem
Jan XXIII.	1	-	1
Pavel VI.	13	10	23
Jan Pavel II.	36	125	161
	50	135	185

Podle světadílů

Evropa	32	65	97
Sev. Amerika	5	13	18
Lat. Amerika	6	27	33
Afrika	3	13	16
Asie	4	13	17
Oceánie	-	4	4
	50	135	185

Podle zemí

Itálie	17	24	41
USA	4	11	13
Německo	2	7	9
Brazílie	1	7	8
Španělsko	3	4	7
Polsko	1	5	6
Francie	1	5	6
Kanada	3	2	5
Rakousko	3	1	4
Mexiko	1	3	4
Argentina	2	2	4
Indie	1	3	4
Filipíny	1	2	3
Venezuela	1	2	3
Kolumbie	-	3	3

Austrálie, Slovensko, Švýcarsko, Belgie, Velká Británie, Portugalsko, Ukrajina, Irsko, Vietnam po 2, ostatní země (včetně České republiky) po 1, bez kardinálů voličů je Chorvatsko, Rumunsko, Bělorusko, Senegal, Mauricius, Egypt a Libanon. V kolegiu je zastoupeno pět kontinentů, 68 zemí, z toho 61 s kardinály voliči.

Nezištná pastorec

Svatý Augustin byl geniální apoštol apoštolů. Na svém biskupském sídle v Hippo vedl společenství kněží. Znal dobře nebezpečí budoucnosti. Tak napsal: V poslední čas budou mnozí milovat jen sami sebe, což souvisí s počátkem konečného trápení.

Augustin ukazuje, v čem je jádro nebezpečí: Kdo si myslí, že může pást Kristovy ovce, jako by to byly jeho vlastní, ukazuje neomylně, že nemiluje Krista, ale sebe.

Augustin cituje list sv. Pavla Filipským: *Myslí jen na svoje zájmy a ne na zájmy Ježíše Krista* (Fil 2,21).

Duchovní pastýř musí být podle Augustina *nezištný sluha* Kristův, *dobrý pastýř ovcí*. Jeho základní záležitostí je **milost**. Tedy »zdarma«.

V komentáři k Janovu evangeliu Augustin píše: Když se Ježíš ptá: Miluješ mě? Pas mé ovce! - pak je to, jako by řekl: Jestliže mě miluješ, nemysli na to, jak napaseš sám

sebe, nehledej svou slávu, nechtěj z toho mít zisk, nýbrž pas Kristovo stádo. Pastýři nesmí dělat z lidí služebníky svých vlastních tužeb.

Při naléhavé otázce, jak dnes zajistit potřeby pastorec, zůstává pro všechny, kdo chtějí vstoupit do církevních služeb, jedna **základní otázka**: Jsi schopen jako Kristův vyslanec skutečně nezištně služby, která nemyslí na vlastní prospěch? Bez Božího povolání to není možné. Kde se organizuje **pastorec poptávky**, tam pastorační péče duchovně zakrní. Získávat diplomy z teologických oborů je možné i bez povolání. Právě duchovní povolání, ať už u svěcených kněží a jáhnů, nebo u laických teologů spočívá podle Augustina v tom, zda stojí na prvním místě nezištná péče o duše, anebo hlavní roli hraje prestiž, sociální postavení ve »vlastním táboře«. Tam, kde se povolání nerodí z modlitby, samotná

pastorec zakrní, i když se bude provádět z odborného hlediska zcela správně.

Biskupové jsou odpovědní za pastorec ve svých diecézích. Bůh dává své Církvi ve všech těžkých dobách geniální apoštoly. Kéž je styk biskupů s jejich duchovními pastýři veden pastorační horlivostí svatého Augustina. Sv. Augustin by nemohl nikdy říct: »Hlavně když jdou obchody«, jak mi řekl jeden můj spolubratr. Nikoliv, hlavně když vítězí Boží milost! Milost je dar, který může vymodlit Boží lid. Duchovní povolání jsou pro Církev darem.

Vilém Studer

Kardinál, který ukazoval směr

19. století nepřineslo pouze bludné nauky, které znamenaly pro lidstvo ve 20. století záplavu utrpení, jako marxismus a rasismus, nedalo světu jen neblahé filozofy, jako byli Marx, Engels a Nietzsche, nýbrž také osobnosti, jejichž pohled mířil k pravé budoucnosti. Jedním z nich je John Henry Newman, známý jako kardinál Newman. Právě na 21. února, den konání konzistoře, připadá 200. výročí jeho narození. Celý rok 2001 je Newmanovým jubilejním rokem. Bývá srovnáván s Augustinem a s Pascalem.

Uprostřed anglikánské, Římu a katolíkům nepřátelské Anglie, ba co více, v duchovním hradu Velké Británie – tehdejší světové velmoci – odvážil se tento uznávaný vědec a věhlasný kazatel přestoupit do katolické církve. To se rovnalo duchovnímu zemětřesení.

Pro Církev apoštolů

Reakce, jakou vyvolal list *Dominus Jesus*, je něžným vánkem ve srovnání s rozruchem, jaký vyvolalo Newmanovo rozhodnutí. Bylo to veřejné vyznání, že v katolické církvi, vydávané za zpátečnickou nepřítelkyni vědy, vidí jedinou pokračovatelku prvotní církve apoštolů. Newman poznal dokonalou nehoráznost výtek ze strany protestantů, že papež je antikrist. Ze svých vlastních studií vyvodil závěr, že katolická církev svým učením

víry je v plném souladu s apoštolskými počátky.

Žádný strom s mnoha větvemi

Anglikánská církev v té době věřila, že ztělesňuje kompromis mezi protestantismem a katolicismem, rozkol je třeba zít prostě na vědomí, protože konec

konců různá vyznání jsou jen různé větve na stejném stromě. Každé vyznání prý ztělesňuje v určité míře jednu část celé Kristovy církve. Newman naopak dospěl k přesvědčení, že Kristova Církev je nedělitelná. On už předem potíral to, co se dnes velice rozšířilo, že totiž jednota církve závisí na lidech, že lidé se svým většinovým názorem mohou rozhodnout, co vlastně církve představuje, na čem se zakládá, že Eucharistie není problém pravdy, nýbrž výsledek společného prožitku.

Newman předznamenal myšlenky, které s velkou naléhavostí

zastává Jan Pavel II. Založení křesťanství je historicky dokazatelné. Bůh se rozhodl zjevit se světu v určité historické situaci. Je přítomen ve své Církvi, kterou postavil na autoritě apoštolů, a odtud se odvozuje její legitimita. Oni jsou ve své podstatě vedeni Duchem svatým.

Výsledek jasného poznání

Obrat Newmana ke katolické církvi nebyl tedy věcí pocitů, nýbrž výsledkem poznání. Mnoho na vnější podobě katolické církve muselo tohoto kritického, inteligentního muže s jasným, pronikavým pohledem spíše odrazovat a ani později to neměl v katolické církvi nijak lehké. Když se přesto odvážil k tomuto kroku s vyhlídkou všeho utrpení, pak to bylo proto, že mu bylo jasné: je jen jedna Kristova Církev, která zpřítomňuje celou plnost Ježíšem zjevené pravdy. Newmanovo rozhodnutí nebylo rozhodnutím proti anglikánské církvi, která mu dosud byla duchovní vlastí. Naopak. Chtěl vydat svědectví pro viditelnou jednotu celé Církve. Proto Newman patří celému křesťanství a tak je třeba se na něho dívat. V tom spočívá jeho velikost.

Nakonec ctěn a respektován

1879 jej papež Lev XIII. jmenoval kardinálem. Bylo to také zadostiučinění za všechno podezírání, útoky a těžkosti, jaké mu vstup do katolické církve připravil. Newman je svým dílem a svou osobností ukazatelem směru do budoucnosti nejen pro celou církev, ale pro celé lidstvo. Tak jako je jen jedna Kristova Církev, tak je také jen jedno lidstvo, u kterého jde rovněž o jednotu, pokud chceme přežít a dorůst závažným výzvám. Především v 21. století.

Kéž by z této konzistoře vzešel ne jeden nový Newman!

-cvm-

19/2001

POSLEDNÍ VÝSTRAHA?

Máme sklon dívat se na proroky, kteří věští zlé věci a rádi hovoří o »poslední výstraze nebes«, s velkou skepsí. Za pomoci strachu je možno dělat snadno obchody a manipulovat s člověkem. Ale to, co je nyní známo o nákaze BSE, jeví se skutečně jako poslední výkřik stvoření. Mnoho lidí se nemůže zbavit nepříjemného pocitu, že i s jinými oblastmi našeho života se snoubí hrozba, ať už jde o genetický výzkum, o gigantomanii jak v technické, tak v hospodářské oblasti, o regulaci počtů, klonování, experimentování s lidskými embryi. Člověk zřejmě není schopen odolat pokušení udělat sám ze sebe pokusné pole navzdory všem námitkám mravní či lékařské povahy. Ospravedlňuje se to tím, že se dělá rozdíl mezi klonováním pro výzkum a klonováním pro »výrodu člověka«, o »vypěstování« »člověka na míru«. Takové rozlišování je prachobyčejný sebeklam. Když se začne s jedním, sáhne se i k druhému. Ať už jsou zdůvodnění formulována jakkoliv, je nad slunce jasnější, že zájemci sní o »člověku podle lidských představ«. O to se již v široce rozvinutém měřítku pokoušeli v Třetí říši a došlo to k tragickým koncům. Je známo, že existuje alternativa ke klonování lidských embryi. Je možné vyjmout kmenové buňky z těla dospělého člověka. To je údajně, jak se můžeme dočíst, slibnější a méně nepohodlné.

Při objevování atomové energie bylo možno dlouho rozlišovat mezi vojenským a mírovým použitím, což vedlo ke vzniku mnoha atomových bloků k zásobování elektrickou energií. Jenže mezitím se i mírové použití stalo nebezpečím.

Pokrok musí být vždy v souladu s přírodou, podle zákonů, které jsou přírodě vlastní. Ty jsou totiž jediné směrodatné, nikoliv lidská fantazie.

BSE nám ukazuje, že příroda potřebuje svůj čas, pak ale reaguje o to ostřeji. Svůdný triumfální pokřik se po určitém technickém zlomu změnil v hon na čarodějnice. To přehlíží každý, kdo mluví o ideologických klapkách, když se ozvou varovné hlasy, abychom nesašli na embrya. Dlouho, příliš dlouho se člověk chápal jako pán stvoření, až se z něho vyklubal hrozný pán. Ve skutečnosti je člověk povolán, aby byl služebníkem stvoření. Sám Tvůrce se k této roli přihlásil.

Alfons Sarach -cvm- 19

25. února 1840, tedy několik let před svou konverzí, napsal Newman své sestře Jemimě:

»Začínám vážně chápat, že mimo katolickou církev není žádná jiná, která by měla postavit se proti míře zla. Na konci prvního tisíciletí se zdálo, že satan byl puštěn z řetězu. A nyní se blíží konec druhého tisíciletí. Katolická církev prokázala svou pevnost. To, co musela v posledních stoletích prožít, překračuje všechny dřívější zkoušky. Dnes zde stojí silnější než kdykoliv předtím. Neumím si představit, že my (anglikáni a protestanté) bychom mohli obstát před tolika protivníky. Jsme uvnitř rozdělení. Vidím, že dojde k velkému střetu mezi Římem a světem nevěry. Mezi těmito frontami můžeme být rozemletí.«

Náboženská obnova a odpor »přizpůsobených«

Zkušenosti sv. Terezie z Avily

Když mluvíme o obnově, musíme si dobře promyslet, co má být vlastně »nové«. Biblické poselství je pro ty, kteří je chápou jako *božskou studnici* (Pís 5,15) a pijí z ní jako ze stále bublajícího pramene. Ten je stále svěží, stále občerstvující, nikdy se neznechutí, toho, kdo z něho čerpá, ustavičně oživuje. Tak žalmista stále znovu doporučuje svou píseň: *Pán vložil novou píseň do mých úst* (Ž 40), a David se obrací k Bohu s velkým zanícením: *Ó Bože, chci ti zpívat novou píseň, na desetistrunné harfě ti zahrají* (Ž 144).

Ve Zjevení sv. Jana slyší apoštol hlas od Božího trůnu: *Obnovuji všechno*. »Nové« spočívá v tom, že **Ten**, který je **Alfa** a **Omega**, Počátek a Konec, podává živému pramen živé vody: *Chci mu být Bohem a on mi bude synem*.

Návrat Antikrista

Podle evangelisty Jana však existuje také stále se vracející přizpůsobování duchu světa. Jan píše ve svém prvním listě o příchodu Antikrista. *Děti, poslední hodina je tu! Jak jste slyšeli, Antikrist přichází a teď se skutečně objevilo mnoho antikristů. Z toho můžeme poznat, že poslední hodina je tady. Oni sice vyšli z našeho středu, ale nepatří k nám* (1 Jan 2,18-19).

Svatý otec oslavil s řeholníky a řeholicemi Den zasvěceného života

Tzv. »novoty« ve smyslu přizpůsobení se světu nemohou přinést znovuoživení. Pavel v listu Římanům soudí: *Nepřizpůsobuje se již tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré a bohumilé* (Řím 12,2nn).

Obnova podle sv. Terezie z Avily

Terezie z Avily popisuje ve své autobiografii, jak ji Bůh povolal z pohodlnosti přizpůsobeného klášterního života. Říká: *Kláster, ve kterém jsem žila, jsem si velice zamilovala, protože byl podle mého gusta, cela, ve které jsem bydlela, byla zcela podle mého přání*.

Bůh ji však zavolal z tohoto pohodlí. Dostala vidění. Zpohodlný klášterní život mají znovu proniknout duchovní kořeny horského kázání v souladu s původní řeholí »naší milé Paní Karmelské« od bratra Huga ze Sabiny (1248). Klášter měl tedy důsledně přijmout původní přísnost.

Tereziin záměr je oznámen a nyní přichází odpor. Terezie z Avily píše: *Haněli to, posmívali se a označili to všechno za hloupost... Řekli mi, ať si jdu klidně do svého kláštera. V jejím domovském klášteře bylo, jak Terezie píše, mnoho řečí a veliké pozdvižení. V mém klášteře mě nenáviděli, protože jsem chtěla založit jiný klášter s přísnou klauzurou. Sestry říkaly, že by to byla pro ně potupa, že mohu i zde klidně sloužit Bohu jako ostatní, které jsou lepší než já. Že prý nemám vůbec lásku ke svému klášteři a udělala bych lépe, kdybych opatřila klášteři větší příjem. Některé dokonce říkaly, že bych měla jít do vězení. Terezie se dostává před soud. Píše: *Cítla jsem se jako před soudem, kde byl**

*souzen Kristus. Sestry se obrátily na provinciála. Terezie udělala trpkou zkušenost. Jen málokterá se mě zastala. Sama o sobě říká: *Ve svém nitru jsem byla klidná a Pán stál při mně. Nesla jsem v sobě své ospravedlnění. Později se připojil starosta, radní a dómská kapitula. Všichni chtěli zabránit zřízení nového kláštera, protože by tím prý utrpělo obecné blaho. Ve své velké bolesti jsem se obrátila na Pána. On mi řekl: »Neboj se!« Začal proti ní velký proces. Moje představená mi zakázala dále se vměšovat, což mělo znamenat: přenechat celou věc Bohu. Terezie se cítila velice opuštěná, protože i její duchovní vůdce P. Petr Ibanez byl odvolán. Že dostala svůj úkol od Boha, o tom byla pevně přesvědčena. Terezie z Avily chtěla skutečně žít **chudě** v malém společenství o maximálně 13 sestrách přísný život vnějšího odříkání a současně v ustavičné chvále Boha. Chtěla se zcela zříct zajištěných příjmů. Odpor přicházel ze všech stran. Terezie z Avily ukončila svou autobiografii v červnu 1562. Zemřela v roce 1582.**

Terezie nám zjevila něco ze svého vnitřního života. Jak vypravuje ve své autobiografii, zažila v úterý po Nanebevstoupení Páně skutečnost Trojjediného Boha: *Tato přítomnost tří Božských osob ve mně ustavičně trvá až do dnešního dne. Protože jsem si dříve zvykla jen na přítomnost Ježíše Krista (ve svatém přijímání), nejdříve jsem myslela, že mi tento pohled na tři Božské osoby v něčem brání, i když vím, že všechny tři jsou jeden Bůh. Tu ke mně Pán promluvil: »Mýlíš se, když si duchovní pochody představuješ tělesnými obrazy. Snaž se uzavřít nikoliv mne v sobě, nýbrž sebe ve mně.«*

V tom spočívá nejvznešenější tajemství Božího přebývání v naší duši skrze posvěcující milost. Jsme zcela vrozeni do života trojjediného Boha. Jsme zcela Jeho vlastnictvím, jak říká bratr Klaus v třetím díle své

modlitby: *»Zcela Tobě k dispozici.«*

Terezie byla o nadpřirozeném bohatství milosti tak přesvědčena, že se zcela rozhodně chtěla zříct pozemské podpory, tedy příjmů na »živobyti«.

Terezie z Avily a naše nová evangelizace

Stojíme dnes v podobné situaci, v jaké žila Terezie z Avily. Církev ve Španělsku tehdy zpohodlněla v blahobytu. A v nynější západní Evropě? Nebyla by i dnes Terezie se svými návrhy odbyta pokud možno novodobými tituly jako »fundamentalistka«, nebo o něco mírněji: *»Tato žena ztratila smysl pro realitu!«* Nebo tvrději: *Je to prorokyně zkázy! Kdo se dotkne pohodlí našeho saturovaného křesťanství (kláštery nevyjímaje), narazí bezpochyby stejně jako ona na odmítnutí a odpor.*

Obnova církve závisí na tom, zda se lidé podle prorockého ducha Eliášova na hoře Karmel postaví proti Baalovým prorokům, a to, co je nejdůležitější, s novozákonními zbraněmi, jak je vypočítává Pavel v listu k Efezanům: *Hleďte svou sílu v Pánu, v jeho všemohoucnosti. Oblečte se do plné výzbroje Boží, abyste mohli čelit dáblovým nástrahám. Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší. Proto vezměte na sebe plnou Boží výzbroj. Jen tak budete moci odolat, až bude zle, všechno překonat a obstát.*

Obnova církve se uskutečňuje tam, kde se lidé právě proto, že milují Boha nade všechno, dokážou zříkat svého pohodlí a dát hrnec mouky a džbán oleje chudým, a to právě proto, že sami prožívají božskou štědrost nesmírné Boží lásky. Kdo není schopen zříci se světa a jeho pohodlí, nepoznal Boha ani jeho lásku.

-vu-
-sks- 39/96

Kněžský celibát

Je řada světců a světic, u nichž neoddělitelnou součástí jejich života byla **soukromá zjevení**. Bůh si jimi posloužil, aby jejich prostřednictvím sděloval církvi svou vůli. Není jistě náhodou, že právě takové světice vybral Jan Pavel II. za patronky Evropy. Ačkoliv s výjimkou Edith Steinové žily před mnoha staletími, jsou jejich poselství aktuální právě v dnešní době.

Otevřeli jsme knihu »Boží světlo na severu – Svátá Brigita Švédská a její zjevení«, kterou ze švédských originálů sestavil prelát Ferdinand Holböck a která vyšla v Christiana Verlag, Stein am Rhein. (Její spisy se objevily v českém překladu Tomáše ze Štítného již před 600 lety.) Na straně 296 a následujících líčí sv. Brigita, jak se jí zjevila Panna Maria a poučila ji o významu kněžského celibátu.

Jednoho dne se sv. Brigitě zjevila nejsvětější Panna a začala se před ní takto modlit:

»Chvála tobě, věčný Bože, a nekonečný dík za to, že jsi sestoupil, aby ses stal člověkem a chtělš zde na světě zanechat své nejdůstojnější Tělo pod způsobou proměněného chleba a že ses ke spáse našich duší laskavě zanechal jako pokrm.«

Zatímco Brigita tuto modlitbu opakovala, vnímala hlas, který k ní hovořil:

»Ty, které je dáno, abys duchovním způsobem viděla a slyšela, dávej pozor na to, co ti chci říct o jednom arcibiskupovi, který prohlásil, že kdyby byl papežem, dal by všem klerikům a kněžím povolení, aby tělesným způsobem vstoupili do manželství; on si totiž myslel a domníval se, že by to bylo Bohu příjemnější, než když klerici žijí tak nevázaně jako nyní; neboť měl za to, že by těmito manželstvími bylo možno zabránit větším tělesným hříchům. I když tento arcibiskup nesprávně pochopil Boží vůli, byl současně velkým Božím přítelem.

Nyní však chci já, která jsem porodila Božího Syna, oznámit ti při této příležitosti Boží vůli. Musíš jít za tímto arcibiskupem a říct mu toto: Dlouho před tím, než byl Mojžíšovi dán Zákon, byla Abrahámovi uložena obřízka. V době Abrahámově byl každý člověk veden svým rozumem a uznáním své vůle, a přece byli tehdy mnozí Božími přáteli. Když pak byl Mojžíšovi dán Zákon, velice se Bohu líbilo, když lidé žili pod Zákonem a podle Zákona, než když žili podle svého názoru a libosti své vůle.

Podobně je tomu s pozhnaným Tělem mého Syna; když nejdříve sám zanechal na tomto světě svátost Eucharistie a pak znovu zpět vystoupil na nebesa, byl nejdříve dodržován onen Starý zákon, že křesťanští kněží žili v tělesném manželství; přesto mnozí z nich byli Boží přátelé, protože v jedinečné čistotě věřili, že se to Bohu líbí, aby totiž i křesťanští kněží měli manželky

a žili v manželství; jak se to Bohu líbilo ve starozákonní době u židovských kněží, tak to bylo u křesťanských kněží mnoho let dodržováno.«

»Velmi nevhodný životní způsob«

»Ale tento životní způsob Starého zákona se jevil celému nebeskému dvoru velmi nevhodný a opovržením hodný. **I mně samé, která jsem porodila Tělo Božího Syna, připadalo nanejvýš**

nevhodné, že by tomu tak mělo být u křesťanských kněží, kteří se svými rukama dotýkají neposkvrněné Svátosti svatého Těla mého Syna a zacházejí s ní. Neboť židé pod Starým zákonem měli jen náznak stínu této svátosti, křesťané však mají nyní samu Pravdu, totiž Krista, pravého Boha a pravého člověka v onom posvátném a konsekrovaném chlebě.

Po určité době, ve které prvotní křesťanští kněží byli jako židovští, dal Bůh skrze vylití svého svatého Ducha papeži, který tehdy řídil Církev, do srdce jiný, příjemnější zákon v této záležitosti: tento papež nařídil celé Církvi, aby křesťanští kněží, kteří vykonávají tak svatý a vůbec nejvznešenější úřad, totiž konsekrování této drahocenné svátosti, nežili v poskvrňující tělesné žádostivosti. Proto bylo z Božího nařízení a rozhodnutí zakotveno v právu, že ti kněží, kteří nežijí v čistotě a tělesné zdrženlivosti, jsou od Boha zavrženi a vyobcováni a zaslouží si, aby byli zbaveni kněžského úřadu; ti z nich však, kteří mají pevné předsevzetí již více nehrěšit a polepsit se, dosáhnou Božího milosrdenství.«

Zavržení odpůrců celibátu

»I to máš vědět, že papež, který by dal kněžím dovolení, aby uzavřeli tělesné manželství, byl by před Bohem duchovně zavržen takovým výrokem, jako onen člověk, kterému podle práva a spravedlnosti byly vypíchnuty tělesné oči.

Podobně by se v duchovním smyslu vedlo tomu papeži, který by dal povolení kněžím vstoupovat do manželství proti uvedenému nařízení a proti Boží vůli. Protože takový papež by byl duchovním způsobem Bohem zcela zbaven zraku i sluchu i schopnosti řeči, celá jeho duchovní moudrost by zcela strnula, jeho duše však by byla po smrti svržena k věčnému trestu do pekla a tam by byla navěky potravou démonů.

ZAČÍNÁ

SVATOPOSTNÍ DOBA

Je pro tebe postní doba jako každá jiná, nebo ji pokládáš za svou velkou příležitost?

Svobodně odříkání osvobozuje. Ovládnutím se stáváš pánem sebe sama. Bojíš se takového úsilí?

Čeho se můžeš zříct? Kolem tebe žijí lidé, kteří jsou jiní než ty a mají své problémy. Nezavíráš před nimi zrak i sluch? Žiješ jen pro svůj prospěch?

Dáváš jiným lidem k dispozici své schopnosti a možnosti?

Rádi se vyhýbáme nárokům, které před nás staví přítomný okamžik. Hledáš úniky do vysněného světa minulosti a budoucnosti? Říkáš ano k situaci, do které tě Bůh staví?

Mnozí lidé jsou »náboženští spotřebitelé«. Chceš zůstat takový, jaký jsi, nebo budeš usilovat o růst svého vnitřního života?

-sks- 10/2000

I kdyby sám svatý papež Řehoř Veliký něco takového nařídil, nedosáhl by podle tohoto rozsudku nikdy od Boha milosrdenství (Zjevení, kniha VII., kap. 10).

Papež musí nařídít všem biskupům, aby dávali dobrý pozor na život svých duchovních a každému, kdo nechce zachovávat zdrženlivost, odňali kněžskou důstojnost, protože Bohu je milejší, aby na takovém místě vůbec nebyla slavena mše, než aby se Těla Božího Syna dotýkaly ruce smilníka.« (Zjevení, Kniha IV., kap. 49)

-sks- 50/2000

Varovný hlas arcibiskupa Graubnera

New Age chce křesťanství rozložit zevnitř a zničit...

...Stále častěji se ...i křesťané, a nejen mladí, ptají na otázku převtělování. S křesťanstvím je taková nauka naprosto neslučitelná. Odkud se tedy bere?

Hnutí New Age - Nová doba, stavějící na spisech gnostiků konce minulého století, slibuje nové poznání duchovních věcí. Vybírá si myšlenky z různých náboženství. Počítá se zánikem křesťanství a vznikem nového supernáboženství.

Jak by se dalo shrnout jejich učení?

Člověk je věčný. Ráj bude na zemi v novém tisíciletí. Člověk nepotřebuje Vykupitele. Spása spočívá v dosažení vědomí slastného božství, k němuž se dojde pomocí ezoterických technik. Osobní vina neexistuje, omyly napraví člověk sám skrze osvícení, znovuzrození, psychologické schopnosti a okultismus. Objektívni pravda neexistuje. Pravda je cosi, co každý sám v sobě vytváří na základě svého božství. Mravné je to, co sám cítíš jako dobré.

Ježíš není Bůh, je jen jedním z mnoha kristů - mesiášů, není žádný Vykupitel a my nejsme

vykoupeni. Bůh není osoba, jen energie.

Těchto několik bodů snad křesťanovi stačí k zaujetí správného postoje.

Jistě nebudeme protestovat proti jejich úsilí o harmonii mezi lidmi, proti snaze o záchranu a očistu životního prostředí, nebo zaměření k obecným duchovním hodnotám. To dělá křesťan na základě evangelia, které přijal a žije.

Je však třeba otevřeně říct, že New Age chce křesťanství rozložit zevnitř a zničit. Ale většina těch, kteří přijímají jejich myšlenky, to nemyslí zle. Proto je třeba rozlišovat a řídit se zásadou: bludy potírejte, ale bloudící milujte. Je velkým úkolem nás všech ukazovat cestu lidem hledajícím duchovní hodnoty a umět jasně ukázat na Ježíše Krista, který je Bůh a Spasitel. V něm nám Bůh ukázal svou lásku až do krajnosti. Jedině skrze něho máme přístup k nebeskému Otci, u něhož pro nás připravil místo. Naším cílem není skrze převtělování zůstat na zemi, ale dojít věčné slávy v nebi.

Ke spojení s Bohem je třeba se naučit dobře modlit, osobně s Bohem promlouvat. Rozhovor s Bohem nemůžeme nahradit meditací s ezoterickou hudbou, která nám dá jen neosobní duchovní pocit a zahledění do sebe.

Pěstujeme ctnosti a cvičíme svou vůli, abychom s pomocí Boží dovedli plnit jeho přikázání, ale nepočítáme s tím, že vlastní mocí dosáhneme ráje.

Přijímáme Boha ve svátostech, učíme se vidět v každém Krista a podle toho s ním jednat, ale nepovažujeme se za bohy.

Jdeme za Kristem, v němž nám Bůh zjevil celou pravdu, která je náročná, a není lehké podle ní žít. Nepovažujeme se však za božské původce pravdy a mravnost nesoudíme podle pocitů příjemnosti...

Pečujeme o zdraví, protože je to Boží dar, ale přijímáme i utrpení a smrt, které mají hodnotu, když jsou přijaty s láskou jako oběť. Spása duše je pro nás víc než zdraví a pozemský život.

Pod vedením Svatého otce usilujeme o upřímný ekumenismus s nekatolickými křesťany i o otevřený dialog a přátelství s jinými náboženstvími, ale to je možné jen tehdy, když jsme pravými katolíky s jasnou vlastní identitou.

Podobně křesťan nestaví na astrologii nebo věštění a horoskopech, ani na východních duchovních naukách či józe, nechodí čerpat energii ze stromů. Křesťan uvěřil Ježíši Kristu, jedinému Spasiteli, a proto staví na něm jako na pevném základu. Jednota s Kristovou církví a jejím učitelským úřadem mu dává jistotu správné cesty.

*Z pastýřského listu arcibiskupa
Mons. J. Graubnera*

*(Čteno o první únorové
neděli r. 2001.)*

Z KATECHISMU KATOLICKÉ CÍRKVE

Pověra je úchylka náboženského citění a úkonů, které člověku ukládá. Může také zasahovat do kultu, který vzdáváme pravému Bohu, např. když se jistým, jinak oprávněným a nutným úkonům přikládá důležitost nějakým způsobem kouzelná. Přikládat účinnost pouze hmotné stránce modliteb nebo svátostným znamením bez ohledu na vnitřní postoje, které vyžadují, znamená upadat do pověry. (KKC 2111)

Modloslužba se netýká jen nepravých pohanských kultů. Zůstává trvalým pokušením víry. Spočívá ve zbožšťování toho, co není Bůh. Modloslužba je, když člověk uctívá tvora místo Boha a klaní se mu, ať se jedná o bůžky, nebo o demony (např. u satanismu), o moc, o rozkoš, o rasu, o předky, o stát, o peníze atd... (KKC 2113)

Všechny praktiky magie a čarodějnictví, kterými člověk zamýšlí podrobit si skryté mocnosti, aby mu sloužily, a tak dosáhnout nadpřirozené moci nad bližním, byť by to směřovalo i k jeho uzdravení, závažně odporují ctnosti zbožnosti. Takové praktiky jsou ještě více odsouzenihodné, jsou-li spojeny s úmyslem škodit druhým nebo když se dovolávají zásahu zlých duchů. Také nošení talismanů je hodno pokárání. Věštění nebo magie se často užívá ve spiritismu. Proto církev věřící před ním varuje. Uchylování se k tzv. přírodním léčebným metodám nesmí vést ani ke vzývání zlých mocností, ani ke zneužívání důvěřivosti druhých. (KKC 2117)

Pověra je úchylka víry, kterou vzdáváme pravému Bohu. Jejím největším výrazem je modloslužba a různé formy věštění nebo magie. (KKC 2138)

POZDRAV MATKY BOŽÍ LURDSKÉ

Pod tímto titulem se masově šíří „řetězové dopisy“, na jejichž původ v New Age musíte přijít hned po přečtení prvních řádků, ale zvláště v závěru: „Tento dopis nemá charakter peněžního řetězce, jedná se o pomoc **POZITIVNÍ ENERGIE** a s ní spojeným štěstím. Spojením pozitivní síly ducha může nastat pozitivní efekt.“ „Dopis nesmíte spálit... jinak Vás stihne doma velké neštěstí... Svou adresu neposílejte... Dopis posílejte těm, kterým přejete štěstí!...“

Nedostatek víry a neznalost základních věroučných pravd bohužel umožňuje, že lidé promarní spoustu energie a peněz k šíření takových škodlivých nesmyslů! Dostanete-li takový dopis, jistě jej hodíte bleskově do kamen, ale prosím: pomodlete se alespoň „Zdravas, Maria“ za ty zmatené nevěřící „věřící“, aby jim svitlo světlo Pravdy!

V r. 2000 vydala Maticе cyrilometodějská kritickou analýzu „**Kristus podle New Age**“ od A. O. Pennesiho v překladu doc. C. V. Pospíšila Th.D. OFM (brož., formát A5, 120 str., 75 Kč). Dílo poslouží každému, kdo hledá stručnou a zasvěcenou informaci a chce se zároveň v dané záležitosti správně orientovat.

-red-

Život zasvěcený lásce a smíru (6)

P. dr. Augustin Rösch TJ vypráví své otřesné zážitky z berlínského vězení SS Moabit před 56 lety

»A teď do toho! Bůh nám pomáhej!«

Vešel do mé cely, kterou jsem zvenčí uzavřel (Jaký to zvláštní pocit, když člověk musí zamknout svou vlastní celu!), chtěl totiž být uvnitř, aby se při náhodné kontrole nestalo, že cela je prázdná. Šeptal jsem svým lidem kolem: »Pozdrav Pán Bůh.« »Pozdrav Pán Bůh.« Šťastně jsem došel k umírajícímu. Byl při vědomí. Hovořil jsem s ním, vyslechl jsem jeho zpověď, dal jsem mu pomazání nemocných, pokrm na cestu a generální absoluci. Bylo dojemné, jak se modlil se mnou i přes vysokou horečku.

Náhle někdo tiše pískl skrze dveře. Byl to komunista. »Pater, končit, začíná být rušno.« Řekl jsem nemocnému: »Budu-li moci, přijdu ještě jednou. Ale řekni mi, jak je to možné, že se ti dostalo tak velkých milostí zde v cele?« - »Otče, moje matka se za mě mnoho modlila a také moje sestra, která je v klášteře.«

Boží milost v poutech a v plamenech.

Rychle jsem vztáhl ruce k poslednímu požehnání. »Bůh tě opatruj. A modli se za mne, za nás všechny.« Rychle temnotou zpět a propustil jsem ze své cely přítele, který nyní zamkl zase mne.

Žádný kněz nemůže vyslovit, jakou radost a jakou vděčnost cítí v srdci, když může takto pomoci! Sotva jsem byl ve své cele, světlo se opět rozsvítilo. Co se vlastně stalo? Celá skupina lidí spolupracovala pro umírajícího a pro mne. Přerušili elektrické vedení a zase je rychle spojili, když bylo jisté, že každý je opět v pořádku na svém místě v cele.

Příští den přišel za mnou do cely někdo, koho jsem neznal. Bylo opět třeba být opatrný. Zeptal jsem se: »Co se děje?« Lámanou němčinou a se silně zkomoleným »r« odpověděl:

»Musím na vás podívat, jestli nemáte vši.«

Oho! »Zda nemám vši?« - »Ano, ano.« »A to kontrolujete všechny, nebo jenom mne?« »Jenom pater.« - »Zase nové šikanování.« - »Ne, ne, žádné šikana, já vědět, pater být včera u 218, ten umírá.« Projelo mi hlavou, že to může být špicl, který chce jen moji výpověď. Tak jsem řekl: »218... a co je s 218?« - »Pater, žádný strach, já ne špicl... já žid.. Polák... lékař... 218 nemá angina, ale skvrnitý tyfus... jestli pater má vši, bude mít tyfus... musí vědět... mám léky, tabletky.« Můj Bože, nyní mi dokonce posíláš lékaře, jestli nejsem nakažený, ubohého židovského lékaře, který sám nemá žádnou lidskou naději na záchranu. Ten dobrý lékař mě vyšetřil, spočítal mi puls. »Večer budu přijít... musí vidět, zda pater nemá horečku.«

Z vděčnosti jsem mu dal svou poslední železnou zásobu chleba. Více jsem neměl. Od skvrnitého tyfu jsem, Bohu díky, zůstal uchráněn. Nemocný však byl převezen do jednoho lazaretu, který musel být po náletu vyklizen. Dobří lidé ho odnesli pod jiným jménem jinam a tak mohl být ještě uchráněn smrtí.

Zcela jinak než v cele 218 probíhal případ L. - Měl ženu a více dětí. Jednou v neděli mě

dozorce vyvedl z cely. »Musíte se mnou.« - »... a moje věci?« - »Zůstanou tady, nepotřebujete je.«

Srdce se mi rozbušilo.

Tak často jsme počítali se vším, i se smrtí, vrátit se domů k Otcí, zkoušeli jsme zachovat klid; nic nebylo horšího, než když člověk slyšel: »Věci nepotřebujete.« To znamená, už je nebudete potřebovat, je s vámi konec. Pokoušel jsem se usebrat, všechno obětovat, ale musel jsem se trást. »Jako katolický kněz se nemusíte trást...« »Můj Bože, my jsme také lidé...« »Pojďte!« A vedl mě do zcela jiné cely. Uvnitř mi řekl: »Otče, je mi líto, že jsem vám nahlal smrtelnou hrůzu, musel jsem tak jednat, protože mě sledují, nemohl jste všechno vidět, teď zůstanete zde, dokud nepřijdu. Budu na vás oba dávat pozor,« - a byl venku.

Zasvěcený smrti

Stál jsem vedle jiného vězně. Chtěl se vyzpovídat. Měl za dva dny stání u lidového soudu a chtěl se ještě jednou vyzpovídat. Když jsem mu podal svaté přijímání, věděl jsem, že je to pro něho viatikum. Modlili jsme se spolu. Pak se dal ho hlasitého pláče. »Otče, já jsem se ještě nesmířil se smrtí; jestli budu odsouzen na smrt a pověšen,

žena a děti zůstanou samy... a když budou myslet na mrtvého tatínka, to je strašná představa,« - plakal, jak jen může plakat těžce postižený muž. Klekl jsem si k němu, držel jsem jeho hlavu ve svých dlaních, snažil jsem se ho tichými slovy potěšit, napřimit. »Ježíš na hoře Olivetské vám rozumí; on vám pomůže.«

Dozorce mě odvedl; dal jsem mu ještě jednou požehnání. Vězeň se ve svém strašném utrpení vrhl na pryčnu. Musel jsem pryč. Za dva dny byl skutečně odsouzen k smrti. Podářilo se ještě dvakrát mu podat svaté přijímání. Tentýž týden, právě na první pátek, jej odvedli na popravu. A byl zcela klidný, vyrovnaný a silný.

Neprojevilo už nejmenší strach ze smrti.

Jeho poslední slova byla: »Pane, postarej se o moji rodinu! Obětují ti svoje utrpení za svobodu katolické církve.«

Berlínské ženy nám propašovaly maličké plátěné taštičky, právě tak velké pro jednu malou hostii. Do schránky velké jako krabička na mýdlo jsem je uložil vedle sebe s čísly cel, kde byli katolíci, kteří prosili o svaté přijímání. Ponejvíce večer nebo v hodinách, kdy nastoupili dobří dozorci, které jsme získali, rozdělovalo se svaté přijímání. Mnozí mi při procházkách šeptali: »Teď jsem přešťastný, jsem se svátostným Spasitelem. Je nyní u mne, jsem přešťastný.«

Brzy věděli katoličtí vězni, že se na bloku slouží i mše svatá. Krátce předtím jsme si klepáním na stěnu dávali znamení, nalevo i napravo, i nekatolíci předávali tento signál dále, a tak celá řada katolických vězňů neviditelně, protože každý ve své cele, se připojovala k oběti mše svaté. Boží dobrota nám pomáhala, že jsme tak měli společenství kolem eucharistického Spasitele a mohli jsme se tak duchovně spojit.

Ta otcovská Boží dobrota!

(Pokračování příště)

Zemětřesením sužované obyvatelstvo Indie čeká na pomoc svých bratří z celého světa...

Život Kristův (17)

XVII. ABBA, OTČE: Celá pravda o vnitřním životě Boha v hlubinách Trojice

1) Zřejmě neexistuje žádné jiné slovo, které by dokonaleji vyjadřovalo sebezjevení Boha v jeho Synu, jako je slovo „ABBA – OTČE“. „ABBA“ je aramejské slovo, jež zůstalo uchováno v řeckém textu Markova evangelia (srov. Mk 14,36). Objevuje se přesně v okamžiku, když se Ježíš v modlitbě obrací na svého Otce. Byť se toto slovo dá přeložit do každého jazyka, přece však pouze v Ježíšových ústech má ten pravý, jedinečný a neopakovatelný význam.

2) „ABBA“ vyjadřuje nejenom obvyklou chválu Boha: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země.“ (srov. Mt 11,25) V Ježíšových ústech vyjadřuje zároveň vědomí ohledně jedinečného a výlučného vztahu, který existuje mezi ním a Otcem, mezi Otcem a jím. Ono slovo vyjadřuje tutéž skutečnost, na niž Ježíš naráží tak prostým a zároveň výjimečným způsobem slovy, jež jsou uchována v evangeliu podle Matouše (srov. Mt 11,27) a také v evangeliu podle Lukáše (srov. Lk 10,22): „Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.“ Tak tedy slovo „ABBA“ nejenže zjevuje tajemství vzájemného vztahu mezi Otcem a Synem, ale také v sobě určitým způsobem shrnuje celou pravdu o vnitřním životě Boha, o hlubinách samotné věčné Trojice. Jedná se o ono vzájemné poznání Otce a Syna, z něhož pak vychází věčná Láska.

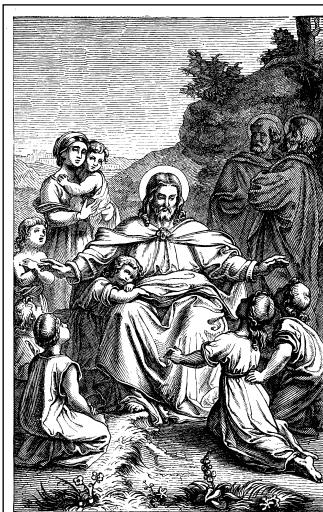
3) Slovo „ABBA“ patří k rodinné mluvě a je výrazem obzvláště důvěrného poměru mezi danými osobami, jak je tomu právě mezi otcem a synem, který z otce pochází, mezi synem, který miluje otce a je otcem milován. Když Ježíš používal tohoto výrazu při svém mluvení k Bohu, musel tím uvádět v úžas

i v pohoršení ty, kteří mu naslouchali. Izraelita by takového slova v modlitbě nepoužil. Pouze ten, kdo si byl vědom svého synovství ve vlastním slova smyslu, mohl si dovolit hovořit k Bohu jako k Otcovi. „ABBA“, tedy „můj Otče“, „Tatínku“.

4) V jednom úryvku z knihy proroka Jeremiáše se hovoří o Bohu, který chce být zván jako Otec: „Domníval jsem se, že mě budeš nazývat Otcem a nebudeš se ode mne odvracet.“ (Jer 3,19) Je to jakoby proroctví, které se naplní v mesiášských dobách. To vše uskutečnil a ještě překonal Ježíš z Nazareta, když zjevoval svůj vztah k Bohu jako ten, kdo zná Otce, a používal při tom výrazu ABBA. Ustavičně o sobě hovořil jako o někom, kdo má plné právo obracet se na Boha prostě výrazem „ABBA – můj Otče“.

5) Toho si pochopitelně nemohli nepovšimnout evangelisté. Zejména v Markově evangeliu čteme, že při modlitbě v Getsemanech Ježíš zvolal: „ABBA, Otče, tobě je všecko možné; odejmi ode mne tento kalich, ale ne, co já chci, nýbrž co ty chceš.“ (Mk 14,36) Paralelní místo u Matouše zní: „Otče můj“, tedy „ABBA“, i když tento výraz se zde přímo neobjevuje (srov. Mt 26,39-42). Byť se v evangelním textu hovoří „pouze“ o Otcovi (srov. například Lk 22,42 a v jiném kontextu Jan 12,27), základní obsah je týž.

6) Ježíš chtěl, aby jeho posluchači pochopili, že když říká „Bůh“, a zejména když říká „Otec“, míní tím „ABBA – můj Otče“. Tak tomu bylo již od Ježíšova raného věku, kdy jako dvanáctiletý v chrámu říká svým rodičům, kteří ho po tři dny hledali: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ (Lk 2,49) V závěru svého života při

„Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.“ (Jan 1,12)

velekněžské modlitbě, již zakončuje své poslání, s naléhavostí prosí svého Otce: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe.“ (Jan 17,1) „Zachovej ve svém jménu ty, které jsi mi dal.“ (Jan 17,11) „Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal...“ (Jan 17,25)

Již tehdy, když prostřednictvím podobenství o posledním soudu ohlašuje poslední skutečnosti, se Ježíš projevuje jako ten, kdo volá: „Pojďte, požehnání mého Otce...“ (Mt 25,34) Na kříži pak pronáší svá poslední slova: „Otče, do tvých rukou poručím svého ducha!“ (Lk 23,46) Po vzkříšení konečně oznamuje svým učedníkům: „Hle, já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec.“ (Lk 24,49)

7) Ježíš Kristus, který zná tak nesmírně hluboce svého Otce, přišel proto, aby zjevil jeho jméno lidem, které mu Otec dal ze světa (srov. Jan 17,6). Výjimečným okamžikem tohoto zjevování Otce je Ježíšova odpověď na požadavek učedníků, aby je naučil modlit se (srov. Lk 11,1). Tehdy Ježíš pronese modlitbu, která začíná slovy „Otče náš“ (srov. Mt 6,9-13) nebo prostě slovem „Otče“ (srov. Lk 11,2-4). Díky této modlitbě učedníci odhalují svůj zvláštní podíl na Ježíšově božském synovství, o němž pak Jan v Prologu

svého evangelia napíše: „Všem, kdo ho přijali (tedy těm, kdo přijali Slovo, které se stalo tělem), dal (Ježíš) moc stát se Božími dětmi.“ (Jan 1,12) Po právu se tedy tito učedníci podle Ježíšova učení modlí: „Otče náš.“

8) Ježíš však stále jasně rozlišuje mezi „můj Otec“ a „váš Otec“. Ještě po vzkříšení řekne Marii z Magdaly: „Vystupuj k svému Otcovi a k vašemu Otcovi, k svému Bohu a k vašemu Bohu.“ (Jan 20,17) Kromě toho je třeba připomenout, že žádný evangelní text nehovoří o tom, že by Ježíš měl své učedníky k tomu, aby při modlitbě používali tak jako on výrazu „ABBA“. Toto slovo vyjadřuje výlučně Ježíšův osobní vztah k Otcovi. Současně však platí, že Ježíšův ABBA je tím, kdo je také „náš Otec“, jak to jasně plyne z modlitby, kterou Ježíš naučil své učedníky. Naším Otcem je díky našemu podílnictví na Ježíšově synovství, anebo lépe řečeno je to díky adopci, jak to budou tvrdit teologové ze školy svatého Pavla. Ten totiž ve svém listu adresovaném Galatským píše: „... poslal Bůh svého Syna, ... Tak jsme byli přijati (adoptováni) za syny.“ (Srov. Gal 4,4; STh III, q. 23, a. I – II)

9) V tomto smyslu je třeba číst a vykládat rovněž následující slova z listu svatého Pavla Galatským: „A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá – ABBA, Otče!“ (Gal 4,6) Totéž platí o výroku z listu Římanům: „Nedostali jste přece ducha otroctví ... Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžete volat – ABBA, Otče!“ (Řím 8,15) Když tedy jakožto adoptivní synové (adoptováni v Kristu), synové v Synu (srov. Řím 8,29) vzýváme Boha jako Otce, když voláme „Otče náš“, pak se obracíme na téhož Boha, jehož Ježíš s nepřekonatelnou niterností vzýval jménem „ABBA – můj Otče“.

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Škola modlitby

Romano Guardini píše: První krok k modlitbě je usebrání; druhý zpřítomnění Boží skutečnosti a našeho vztahu k Bohu, který nás stvořil, třetí je hledání jeho svaté tváře. Při tom prosící usiluje, aby v sobě zvnitřnil vědomí, že Bůh není čistě všemohoucí ON, nýbrž je pro prosícího člověka živoucí TY. Bůh je ten, který mě zná a cení si mě; nikoliv jako jednoho z mnoha nesčetných tvorů, nýbrž jako mne samého, jedinečného a nezastupitelného v mé osobě. Jsem sice před ním nic, ale tak se mu zalíbilo, aby mě povolal a vtáhl mě do vztahu k sobě, takže už nejsem sám. V tomto tajemství lásky se pak uskutečňuje modlitba.

To je míněno slovy, že člověk má hledat »Boží tvář«, mohli bychom také říct, a to by bylo nové tajemství, »Boží Srdce«. Není to lehké. Když začínám modlitbu, jsou pro mě obklopující věci, myšlenky a pocity, které mnou procházejí, vůbec všechno převážně prázdnotou. Jen víra mi říká, že Bůh je zde; ale jen zřídka mám o tom zřetelné vědomí. On je sice všude, ale jakoby, můžeme-li tak říct, na druhé straně, ve skrytosti, a já ho z ní musím současně vírou vytáhnout.

Ze zamlžení, temnoty a prázdnoty musím vírou vyvolat jeho ke mně obrácenou tvář, vyhledat jeho Srdce, které na mě myslí, a adresovat mu svoji modlitbu. Musím najít vnitřní vztah k oslovení a stále ho obnovovat, když se mi ztratí, protože to se děje stále. Stále znovu upadá modlitba do samomluvy, často do prázdného sledu slov. Nejvlastnější přípravou k modlitbě je stále proměňování mluvení na oslovení, sebemluvy na rozmluvu.

Před Boží tváří nabude člověk teprve svou vlastní skutečnou tvář. To, co nazýváme lidskou tváří, není nic hotového. Jsou to jen viditelné rysy vnější

vrstvy. Od nich se přechází do hloubky: do vnitřní postavy, k charakteru ducha, k jasnosti a rozhodnosti smýšlení, do nitra srdce. Obyčejně nemá člověk nic víc než masku. Jak životným se může stát obličej, můžeme zjistit, když někdy vidíme, jak se lidský obličej promění v průběhu rozhovoru, který jej zaujme, nebo když někoho potká, kdo je mu blízký, jak se pojednou otevře, takže máme dojem, že teprve nyní vychází tento výraz z nitra. To jsou přirozené věci, ale ukazují na božské.

Každý obličej, který má u Boha cenu, nemá člověk vůbec od sebe, nýbrž teprve od něho. Když s ním rozmlouvám, stávám se teprve správně někým, oním »já sám«, kterého měl na mysli, když mě tvořil a vykoupil. Teprve v modlitbě se utváří, rozvíjí a upevňuje tato tvář.

Ve starých dobách věděli, že postoj a vzezření nejsou něco vnějšího. Mohou se tím stát, ale pak jsou již zkažené. Ale ve skutečnosti sahá vzezření od ruky až do srdce a držení těla je zakořeněno v nejnvnitřnějším vědomí. Postoj a vzezření vyjadřují, co uvnitř žije, co srdce cítí, co úmysl míní, ale působí také na nitro, dávají mu postoj, formují je a vychovávají. Proto není lhostejné, v jakém postoji se modlíme. Jestliže k tomu existuje důvod, který nás k tomu vede, jistě tak máme učinit. Máme-li svobodu, máme se chovat tak, jak to vyžaduje povinná úcta k Bohu, protože modlit se má nejen duše, ale celý člověk. Držení těla naopak pomáhá nitru k uctivé nezbytné usebranosti. Každý musí vědět, co je pro něho dobré.

Nejdůležitější postoj při modlitbě je ovšem na kolenou. Vyjadřuje úctu před tím, kdo je Svatý a Pán, a uvádí naše nitro do vážnosti a připravenosti. Je však třeba opravdu klečat, nikoliv napolo ležet. Je to poloha úcty, nikoliv pohodlí a těch několik

minut bychom to měli vydržet. Jako měřítko pravdy: měli bychom se ptát, co bychom přinesli za oběť pro výdělek nebo ve sportu.

Krásným držením těla při modlitbě je také stání. V prvních křesťanských dobách bylo oblíbené, pak se vytratilo. Bylo však dobré je znovu objevit, protože je v něm něco svobodného a správného, vyjadřuje připravenost a současně důstojnost. Za určitých okolností může napomáhat překonat chvíle stísněnosti nebo prázdnoty. I když nevíme, co bychom řekli, a chceme vyjádřit svou dobrou vůli, může být vhodné. Vyjadřuje přinejmenším: »Páne, stojím zde před Tebou«, nebo také: »Stojím zde před Ním.«

I sezení představuje vhodný postoj při modlitbě; ovšem tehdy, když je použito za správných okolností. Je vhodné zvláště pro rozjímání a tiché setrvávání před Bohem.

Stejně důležitý jako uvedené postoje je i jejich protiklad, totiž

ten případ, kdy člověk zůstává zcela vnitřně usebrán uprostřed lidí, na ulici, v povolání, zcela zapojen do duchovního společenství s Bohem, aniž to někdo kolem pozoruje. A to je něco krásného a hlubokého, když křesťan nese posvátno a Boha do světa a mezi lidi. Nesmí však tím působit problémy ani druhým, ani sobě.

To ostatně platí pro všechno, co zde bylo řečeno. Když živit modlitby ztratí formu a řád, je to špatné, stejně jako je špatné, když by z někoho dělaly něco nepřirozeného.

Tomáš Niggel OSB

Čím se zabývá »Wir sind Kirche«

Jak se můžeme dočíst v několika rakouských listech, začalo se v diecézi Linec připravovat 20 katolických žen ve věku od 17 do 70 let studiím na kněžský stav. Tvrdí o sobě, že už mají »solidní teologické vzdělání« a že se »cítí povolány ke kněžské službě«. Jen se svěcením že je třeba ještě nějaký čas vyčkat. Celou akci vede »farní moderátor« Anton Achleitner, předseda platformy »Wir sind Kirche«. Děje se tak s pozhledáním lineckého biskupského vikáře Vieböcka, který řekl doslova: **Jestliže církevní vedení neučiní vstřícné reformní kroky, mohou určité věci nabýt méně potěšitelné dynamiky.**

V *Linzer Kirchenzeitung*, jehož vydavatelem je biskupský vikář Vieböck, objevují se stále častěji fotografie žen v liturgickém oděvu. Takzvané pastorační asistentky jsou oděny úplně jako

kněží, jen své »štolý« mají jako dlouhé šály navíc otočeny kolem krku.

»Nedostatek kněží« v této diecézi, o kterém tak halasně mluví *Wir sind Kirche*, je ovšem skutečnou záhadou. Podle statistické ročenky, kterou vydala diecéze v roce 1999, má diecéze k dispozici 840 kněží pro 467 farností. Na jednu farnost, i tu nejmenší, s 500 věřícími, tedy připadá 1,8 kněží. Přesto podle *Linzer Kirchenzeitung* pracuje v diecézi 400 (slovy čtyři sta) moderátorů, kteří vedou o nedělních náhradní laické bohoulžby. Co dělají linečtí kněží?

Podle *Die Wahrheit* 1/2001

P. Leonardo Boff, kdysi oslavovaný »teolog osvobození«, žije nyní s jednou vdanou ženou. Svěmu svazku říká »postmoderní manželství«.

Ekumenická slavnost u svatého Pavla Za hradbami

O svátku Obrácení sv. Pavla 25. ledna 2001, rok po ekumenické bohoslužbě otevření Svaté brány v bazilice sv. Pavla Za hradbami, sešel se zde Svatý otec Jan Pavel II. opět k ekumenické bohoslužbě s představiteli jiných křesťanských církví a církevních společenství, aby tak spolu zakončili Týden modliteb za jednotu křesťanů. Ve své homilii řekl Jan Pavel II. mimo jiné:

Já jsem cesta, pravda a život (Jan 14,6). Tato slova ozařovala Týden modliteb za jednotu křesťanů. Především mladí lidé se ptají na cestu, po které je třeba se vydat. V bouři slov, kterými jsou zavaleni den co den, se ptají, jaká je pravda, jaká je správná orientace, jak je možno životem překonat moc smrti. Na tyto otázky dal Ježíš svou odpověď. Je to úkolem křesťanů, aby odpovídali na takové otázky.

Dvacáté století značně přispělo k potvrzení nezbytnosti takového svědectví. Po stoletích rozdělení a nepochopení a často i protikladů se obnovilo vědomí, že je to víra v Krista, co spojuje.

»Nemohou a nesmí se nicméně zlehčovat rozdíly, které zatím mezi námi existují. Právě ekumenické úsilí nehledá kompromisy a nedělá ústupky, pokud se týká Pravdy.

Toto úsilí si je vědomo, že rozdělení mezi křesťany se protíví vůli Kristově; ví, že jsou pohoršením, které ochromuje hlas evangelia. Jeho úsilí nesměřuje k tomu, že je bude ignorovat, nýbrž že musí být překonány.»

Současně je zde mnoho věcí, které sdílíme společně. Svatý otec připomněl především mnohé plody Ducha svatého, které se projevují ve svatosti a svědectví Kristu, které jde až ke svědectví krve. Dialogy rozvinuly vědomí společného dědictví a společného poslání. Víme, že křest nás začleňuje do jednoty s Kristem, která není úplná, ale je reálná.

Základním úkolem je očištění paměti. V druhém tisíciletí jsme stáli rozdělení proti sobě, navzájem jsme se odsuzovali a potírali. »Nyní musíme zapomenout na stíny a rány minulosti a zaměřit se k hodině, kdy Pán přijde.« (srov. Flp 3,13)

»Ale dialog lásky by nebyl upřímný, kdyby neprobíhal v pravdě. Překonání našich rozdílu vyžaduje upřímné teologické bádání. Rozdíly není možno přeskočit; nemůžeme upravovat poklad víry. Můžeme hledat prohloubení církevního učení ve světle Písma svatého a Otců a vysvětlit je způsobem, aby bylo dnes pochopitelné.«

»Není však dáno nám, abychom „udělali jednotu“. Ona je darem od Pána. Musíme se proto modlit, jak jsme to dělali tento týden, aby nám byl udělen Duch jednoty. Katolická církev se v každé eucharistické slavnosti modlí: „Pane, nehleď na naše hříchy, ale na víru své Církve a podle své vůle ji naplň pokojem a veď k jednotě.«⁽¹⁾

Svatý otec pak připomněl jedinečnou příležitost, kterou nabízí rok 2001, kdy všichni křesťané slaví Velikonoce ve stejný den. »To by nám mělo dodat odvahy, abychom došli ke shodě o společném slavení těchto svátků. Kristovo vítězství nad smrtí a nad nenávistí inspirovalo také iniciativu Ekumenické rady církví, rozhodnutí věnovat příštích deset let snaze o překonání násilí.«

Svatý otec pak řekl, že si mnoho slibuje od plánovaných návštěv Sýrie a Ukrajiny. »Je mou touhou, aby přispěly ke smíření a pokoji mezi křesťany. Ještě jednou se stanu poutníkem na cestách světa, abych svědčil o Kristu, který je *cesta, pravda a život*.«

⁽¹⁾ Latinský originál je ovšem poněkud výstižnější: *eamque secundum voluntatem tuam pacificare et coadunare digneris*. To znamená doslova: podle své vůle ji doved' ke smíření a jednotě. (Pozn. překl.)

Nabídka duchovních cvičení, rok 2001, I. pololetí – základní informace

Vedení cvičení: P. ing. Stanislav Weigel, Nad Bertramkou 10, 150 00 Praha 5, Smíchov, tel.: 02/515 66 589

Termíny zaslání přihlášek nejpozději 1 měsíc před termínem zahájení. Přihlášky se podávají vždy v místě konání.

Rezervované termíny:

Velehrad, od 30. 3. do 1. 4. 2001 – „Panna Maria – Znamení času“. Místo konání: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad, tel.: 02632/714 20. Zahájení: v pátek 30. 3. v 18.00 hod. Ukončení: v neděli 1. 4. ve 13.00 hod.

Sv. Hostýn, od 11. 5. do 13. 5. 2001 – „Panna Maria – Znamení času“. Místo konání: Exerciční dům Sv. Hostýn 115, 768 51 Bystřice pod Hostýnem, tel.: 0635/381 693. Zahájení v pátek 11. 5. v 18.00 hod. Ukončení v neděli 13. 5. ve 13.00 hod.

Králíky, od 15. 6. do 17. 6. 2001 – „Panna Maria – Znamení času“. Místo konání: Poutní dům Králíky, Hora Matky Boží, 561 69 Králíky, tel./fax: 0446/631 178. Zahájení v pátek 15. 6. v 18.00 hod. Ukončení v neděli 17. 6. ve 13.00 hod.

Nabídka duchovní obnovy pro farnosti
Témata „Panna Maria – Znamení času“ nebo „Umění žít“ jsou určena pro rodiny a mládež v termínech dohodnutých osobně. Duchovní obnova bude provedena s použitím diafonických hudebních programů. **Kontaktní adresa:** viz adresa vedoucího cvičení uvedená výše.

Centrum pro rodinný život v Olomouci rozšiřuje své služby o PASTORÁLNÉ-TERAPEUTICKÉ PORADENSTVÍ

Obracet se mohou lidé, kteří potřebují pomoc v problémech víry, náboženství, sekt, nebo lidé s psychickými problémy či depresemi. K dispozici bude MUDr. Jitka Krausová. Zájemci se mohou dopředu přihlásit a objednat telefonicky, nebo přímo na adrese Centra pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel.: 068/550 02 50–53, e-mail: rodina@arcibol.cz.

Nejbližší termíny pro objednání jsou:

26. – 28. 2. a 2. – 4. 4. 2001.

Veškeré porady jsou bezplatné a zaručují zachování anonymity.

VÍKEND PRO OSAMĚLÉ MATKY

Víkend je určen pro maminky, které z nejrůznějších důvodů vychovávají své děti samy. Děti je potřeba nechat doma a zajistit si jejich hlídání.

Termín a místo konání víkendu: 9. - 11. 3. 2001, exerciční dům Stojanov na Velehradě.

Cena pobytu je cca 450 Kč. V ceně je zahrnuto ubytování a strava.

Duchovní program povede P. Josef Janek.

Začíná se v pátek od 18.00 hodin, program končí v neděli po obědě přibližně ve 13.00 hodin.

S sebou: osobní věci, psací potřeby, poznámkový blok, Písmo sv. a chuť potkat se s přáteli a hlavně s Bohem.

O přihlášku na víkend a bližší informace o pořádaných setkáních si napište na adresu:

Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel.: 068/550 02 50–53 e-mail: rodina@arcibol.cz.

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha vás zve na přednášku **PhDr. Františka Schildbergera** (člen Rady ČR pro rozhlasové a televizní vysílání) **REFLEXE UDALOSTÍ V ČESKÉ TELEVIZI**, která se bude konat v úterý 6. března 2001 v 18 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1. V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci.

Křesťanské centrum Adonaj vám již třetím rokem nabízí nejlevnější poutní a poutně-poznávací zájezdy, letos v dosud nejširší nabídce zájezdů i termínů. Z naší nabídky vybíráme:

1. Avignon, Lurdy, Barcelona, Monako, Benátky: 8denní zájezd, 4 900 Kč
2. Benátky, Padova, La Salette, Taizé, Paříž, Remeš, Lucemburk: 7denní, 3 900 Kč
3. La Salette, Lurdy, Fatima, Avila, Toledo, Barcelona, Monako: 12 dní, 9 700 Kč
4. Řím, Neapol, Pompeje, Capri, Assisi: 7 dní, 4 600 Kč
5. Na týden do Taizé: 1 800 Kč

Ostatní naše zájezdy najdete v katalogu, který vám nezávazně zdarma zašleme, nebo jej naleznete na internetové adrese:

www.adonaj.zde.cz

Katalog objednávejte na tel. 0618 824 330, nebo 0605 562 092, nebo 0608 828 123. Na těchto dvou mobilních telefonech si můžete katalog objednat i prostřednictvím sms. **Centrum Adonaj, Zámek 163, 674 01 Třebíč**

Z homilie Svatého otce o svátku Uvedení Páně do chrámu

Pozdě odpoledne 2. února 2001 promluvil Svatý otec k tisícům řeholníků a řeholnic, kteří s ním slavili svátek Uvedení Páně do chrámu, tedy Den zasvěceného života.

»Tradice Východu i Západu se spřádají, když obohatily liturgii tohoto svátku zvláštním procesím, ve kterém světlo svící je symbolem Krista, pravého Světla, které přišlo osvitit svůj lid i všechny národy.«

»Dnešní památka se váže k Vánocům a Zjevení Páně. Ale současně se klene jako most k Velikonocům, když připomíná prorockví staříckého Simeona, který za těchto okolností předpověděl dramatický osud Mesiáše a jeho Matky.«

»V kolektě dnešní liturgie jsme prosili, abychom i my mohli být představeni Pánu a plně obnoveni na duchu podle vzoru Ježíše, prvorozeného mezi mnoha bratry. Zvláštním způsobem vy, řeholníci a řeholnice a zasvěcení laici, jste povoláni, abyste měli účast na tajemství Spasitele.«

»Je to tajemství zasvěcení, v němž se nerozdělitelně slévají sláva a kříž podle velikonočního charakteru vlastního křesťan-

skému životu. Je to tajemství světla a utrpení; tajemství mariánské, v němž bylo Matce, požehnané spolu se Synem, předpovězeno duševní mučednictví.«

»Dnes slaví celá Církev zvláštní »obětování«, v němž zasvěcení mužové i ženy obnovují duchovně své sebedarování. Když tak činí, pomáhají církevním společenstvím, aby

rostla ve své vnitřní sebeobětující dimenzi, která je pro ně určující, buduje a posílá je na cesty světa.«

»Slavíme tento svátek se srdcem ještě plným pocitů prožitých v právě skončeném jubilejním roce. Znovu jsme vykročili na cestu a dáváme se vést slovy, která Kristus řekl Šimonovi: *Zajed' na hlubinu!*«

»Církev čeká na váš přínos, aby mohla vykročit na tento nový úsek cesty podle pokynů, které jsem uvedl v apoštolském listě *Novo millennio ineunte*: rozjímat o Kristově tváři, vrátit se od něho, svědčit o jeho lásce.«

»Vrátit se od Krista, středu a každého osobního i společného předsevzetí: to je poslání! Přijměte ho, drazí, a naplňte zcela zvláštním způsobem v Eucharistii, slavené a adorované den co den jako pramen a vrchol života a apoštolského působení.«

»Svatost je první a základní program, který jsem vytyčil pro začátek nového tisíciletí.«

L'Osservatore Romano
3. 2. 2001

Liturgická čtení

Neděle 25. 2. – 8. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 27,5-8
Ž 92(91),2-3.13-14.15-16   Odp.: 2a
2. čt.: 1 Kor 15,54-58
Ev.: Lk 6,39-45

Pondělí 26. 2. – ferie

1. čt.: Sir 17,20-28
Ž 32(31),1-2.5.6.7   Odp.: 11a
Ev.: Mk 10,17-27

Úterý 27. 2. – ferie

1. čt.: Sir 35,1-15
Ž 50(49),5-6.7-8.14+23   Odp.: 23b
Ev.: Mk 10,28-31

Středa 28. 2. – Popeleční středa

1. čt.: JI 2,12-18
Ž 51(50),3-4.5-6a.12-13.14+17   Odp.: srov. 3a
2. čt.: 2 Kor 5,20-6,2
Ev.: Mt 6,1-6.16-18

Čtvrtek 1. 3. – ferie

1. čt.: Dt 30,15-20
Ž 1,1-2.3.4+6   Odp.: Ž 40(39),5a
Ev.: Lk 9,22-25

Pátek 2. 3. – ferie

1. čt.: Iz 58,1-9a
Ž 51(50),3-4.5-6a.18-19   Odp.: 19b
Ev.: Mt 9,14-15

Sobota 3. 3. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b-14
Ž 86(85),1-2.3-4.5-6   Odp.: 11a
Ev.: Lk 5,27-32

Breviář pro laiky

Uvedení   NE   PO   ÚT   ST   ČT   PÁ   SO
do první modlitby dne: 25.2.   26.2.   27.2.   28.2.   1.3.   2.3.   3.3.

Antifona	1136	1150	1166	270	270	270	270
Žalm	784	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1151	1166	271	272	271	272
Antifony	1137	1151	1167	1107	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	696	1155	1170	274	278	281	284
Prosby	1140	1155	1171	274	278	281	284
Záv. modlitba	696	1156	1171	275	278	282	285

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	273	273	273	273
Antifony	1142	1157	1172	273	273	273	273
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1175	275	279	282	285
Záv. modlitba	696	1159	1175	275	278	282	285

Nešpory: SO

Hymnus	1132	1145	1160	1176	268	269	268	268
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1224	286
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	276	280	283	286
Ant. ke kant. P. M.	695	696	1164	1180	276	280	283	287
Prosby	1135	1149	1165	1180	277	280	283	287
Záv. modlitba	696	696	1165	1181	275	278	282	289
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238

MCM s. r. o. nabízí k postní meditaci

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

**Peter-Hans Kolvenbach:
VELIKONOČNÍ CESTA**

Přepis exercicií, které autor dával na papežovo pozvání ve Vatikánu. Předkládal v nich duchovní čtení Božího slova, jak je církev předkládá v prvním postním týdnu. Čtenáři této knihy se tak nabízí příležitost k plněšímu prožití Velikonoc, které začínají Kristovým utrpením a smrtí na kříži.

MCM s. r. o., brož., A5, 176 stran, 69 Kč

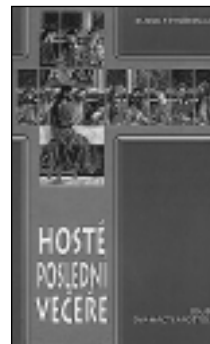
syn z podobnosti, se ukazuje jako nejdůležitější poselství příběhu známého křesťanům všech dob a s novou přesvědčivostí a platností směřuje k současnému čtenáři.

Paulínky, brož., A5, 160 stran, 185 Kč

**Rudolf Ströbinger:
HOSTÉ POSLEDNÍ VEČEŘE**

O životě a smrti ukřižovaného Krista ví každý křesťan mnoho, osud Jidášův také nezůstal zapomenut, ale jaké byly životní příběhy ostatních jedenácti účastníků poslední večeře Páně? Na to se pokouší přinést odpověď tato publikace.

*Moravská Bastei, spol. s r. o., váz.,
přebal, zúž. A5, 176 stran, 148 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Raniero Cantalamessa:

ŽIVOT POD VLÁDOU KRISTOVOU

Čtenáři se předkládá cesta nové evangelizace a duchovní obnovy, vycházející z listu svatého apoštola Pavla Římanům. Autor napsal knihu na podkladě svých postních kázání ve Vatikáně.

*Karmelitánské nakladatelství, váz., přebal,
zúž. A5, 216 stran, 199 Kč*

**Alfréd Fantiš:
ZÁHADA TURÍNSKÉHO PLÁTNA**

Druhé, podstatně doplněné vydání zcela rozebraného díla významného evropského neurochirurga českého původu. Autor shrnuje celou historii hrobního plátna Ježíše Krista, informuje o dosavadních zkoumáních a ze svého odborného hlediska váží argumenty v dávném sporu – originál, nebo falzifikát. Zabývá se nejen problematikou samotného turínského plátna, ale jako první v literatuře si pohledem lékaře všimá všech podrobností ukřižování na Golgotě.

*Moravská Bastei, spol. s r. o., váz.,
přebal, zúž. A5, 208 stran, 189 Kč*

**Henri J. M. Nouwen:
NÁVRAT ZTRACENÉHO SYNA**

Rembrandtovo zpodobení známého evangelního příběhu o návratu ztraceného syna inspirovalo autora této knihy k úvahám nad jednotlivými dramatickými momenty podobnosti – návrat marnotratného syna do otcova domu, otcova láskyplná náruč, zášť staršího syna, výzva k lásce, jak ji projevil otec a přijal

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
Ponos, 772 00 OLOMOUC 2

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1